

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK I

WARSZAWA, DNIA 25 WRZEŚNIA 1946 r.

Nr. 5

T R E Ś Ć:

I. PRACA

1. Rozporządzenie Ministrów: Pracy i Opieki Społecznej, Zdrowia i Przemysłu z dnia 26 marca 1946 r. o higienie pracy w zakładach przemysłu włókienniczego (Dz. U. R. P. Nr. 23 z dn. 6.VI.46 r., poz. 151). 71
2. Rozporządzenie Ministra P. i O. S. z dnia 2 lipca 1946 r. o ustaleniu składu Komisji Rozjemczych, powołanych do rozstrzygania sporów indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 34 z dn. 2.VIII 1946 r., poz. 213). 72
3. Rozporządzenie Ministra P. i O. S. z dnia 2 lipca 1946 r. wydane w porozumieniu z Min. Sprawiedliwości i Min. Skarbu o dietach dziennych dla członków Komisji Rozjemczych, powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 roku o załatwieniu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 34 z dn. 2.VIII.46 r., poz. 214). 72
4. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 19 czerwca 1946 r. Nr PO/435/1-c/46 w sprawie rad zakładowych w instytucjach, posiadających oddziały w różnych miejscowościach kraju. 73
5. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 24 czerwca 1946 r. Nr PZ/1832/46 w sprawie instytucji zastępczych Urzędów Zatrudnienia. 73
6. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 27 czerwca 1946 r. Nr PI/2234/46 w sprawie wpłacania kar pieniężnych. 74
7. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 9 lipca 1946 r. Nr PN. 384/4/46 w sprawie ust. 2 art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu. 74

II. UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

8. Rozporządzenie Ministra P. i O. S. z dnia 13 czerwca 1946 r. o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 26 z dn. 18.VI.46 r., poz. 172). 75

III. SPRAWY INWALIDZKIE

9. Dekret z dnia 11 lipca 1946 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr 37 z dn. 22.VIII.46 r., poz. 228). 76
10. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 28 sierpnia 1946 r. Nr 865/GUI/46 w sprawie zaopatrzenia inwalidzkiego inwalidów z jednostek organizacyjnych Polskich Sił Zbrojnych poza granicami kraju w 1939 — 1945 r. 77

IV. OPIEKA SPOŁECZNA

11. Rozporządzenie Ministra P. i O. S. z dnia 6 maja 1946 r., wydane w porozumieniu z Min. Oświaty, w sprawie bezzwrotnych stypendiów dla studentów szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr 23 z dn. 6.VI.46 r., poz. 153). 77
12. Instrukcja M. P. i O. S. z dnia 31 sierpnia 1946 r. w sprawie bezzwrotnych stypendiów dla studentów szkół wyższych — w związku z rozporządzeniem M. P. i O. S. z dn. 6 maja 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 153). 78
13. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 12 września 1946 r. Op. 774/717/6 w sprawie delegacji stowarzyszeń, kierowanych do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej. 79

V. SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE

14. Okólnik Nr 13 Ministra P. i O. S. z dnia 4 września 1946 r. w sprawie klasyfikacji oraz trybu wydawania zarządzeń M. P. i O. S. 80
15. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 22 lutego 1946 r. Nr. B./917/46 w sprawie zakupów na wolnym rynku. 80
16. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 11 kwietnia 1946 r. Nr. Pers./1943/46 w sprawie legitymacyj służbowych dla pracowników Inspektoratów Pracy. 82
17. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 16 kwietnia 1946 r. Nr. B. G./1820/46 w sprawie ograniczeń w robotach budowlanych. 83
18. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 19 czerwca 1946 r. Nr. G./3050/46 w sprawie zgłaszania maszyn statystyczno - biurowych. 83
19. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 25 czerwca 1946 r. G./3120/46 w sprawie majątków poniemieckich i opuszczonych. 84
20. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 12 lipca 1946 r. Nr. G./3291/46 w sprawie zawiadamiania władz skarbowych o zawieranych umowach na roboty i dostawy. 85
21. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 31 lipca 1946 r. Nr. G./3443/46 w sprawie zaległości podatkowych za okres okupacji na rzecz związków samorządu terytorialnego z obiektów, będących w zarządzie Państwa. 85
22. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 19 sierpnia 1946 r. Nr. Ab/3888/46 w sprawie terminowej wypłaty uposażeń pracownikom państwowym na terenie Ziem Odzyskanych. 86
23. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 21 sierpnia 1946 r. Nr. Ap/5380/46 w sprawie akt personalnych i trybu postępowania przy przyjmowaniu i zwalnianiu pracowników Urzędów Inspekcji Pracy i Zatrudnienia. 86
24. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 13 września 1946 r. Nr. Ab/4219/46 w sprawie depozytów w walutach obcych. 87
25. Pismo okólne M. P. i O. S. z dnia 21 września 1946 r. Nr. Ag/3842/1-6 w sprawie zniesienia ograniczeń w niektórych robotach remontowych. 88

VI. RÓZNE

26. Dekret z dnia 16 stycznia 1946 r. o powszechnym obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego. (Dz. U. R. P. Nr. 31 z dn. 17.VII.46 r., poz. 195). 89
27. Dekret z dnia 14 maja 1946 r. o powołaniu pracowników służby zdrowia do walki z epidemiami (Dz. U. R. P. Nr. 23 z dn. 6.VI.46 r., poz. 150). 89
28. Dekret z dnia 12 czerwca 1946 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 28 z dn. 28.VI.46 r., poz. 175). 90
29. Dekret z dnia 25 czerwca 1946 r. o państwowym planie inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 32 z dn. 29.VII.46 r., poz. 200). 91
30. Dekret z dnia 25 czerwca 1946 r. o utworzeniu Państwowego Instytutu Higieny Psychiczonej (Dz. U. R. P. Nr. 34 z dn. 2.VIII.46 r., poz. 207). 94
31. Dekret z dnia 25 czerwca 1946 r. o ogrodach działkowych. (Dz. U. R. P. Nr. 34 z dn. 2.VIII 46 r., poz. 208). 94
32. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 maja 1946 r. w sprawie tymczasowego podziału administracyjnego Ziem Odzyskanych. (Dz. U. R. P. Nr. 28 z dn. 28.VI.46 r. poz. 177). 96
33. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 maja 1946 r. w sprawie powołania ekspozytów urzędów wojewódzkich na obszarze Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 28 z dn. 28.VI.46 r., poz. 178). 97
34. Uchwała Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1946 r. w sprawie budynków sądowych. 98
35. Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej, wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Kultury i Sztuki, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej, z dnia 4 lipca 1946 r., w sprawie wykonania dekrétu z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu urzędów i rad wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego. (Dz. U. R. P. Nr. 35 z dn. 14.VIII.46 r., poz. 219). 98
36. Komunikat z dnia 25 września 1946 r. w sprawie ukonstytuowania się Komisji Kwalifikacyjnej dla studentów ubiegających się o stypendia z funduszków M.P. i O.S. 100

I. P R A C A

1.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, ZDROWIA I PRZEMYSŁU

z dnia 26 marca 1946 r.

o higienie pracy w zakładach przemysłu włókienniczego.

(Dz. U. R. P. Nr. 23 z dnia 6 czerwca 1946 r., poz. 151)

Na podstawie art. 1 oraz art. 2 ust. 1 pkt. a i ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 325) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pomieszczenia pracy w chłodnej porze powinny być ogrzewane. Temperatura nie powinna być niższa niż 12° C. do 18° C. w zależności od wysiłku, jakiego wymaga dany rodzaj pracy.

§ 2. Pomieszczenia i stanowiska pracy powinny mieć dostateczne naturalne oświetlenie dzienne. O zmroku i w nocy należy stosować oświetlenie sztuczne o wystarczającej dla danego rodzaju pracy jasności zarówno ogólne, jak i indywidualne dla poszczególnych stanowisk pracy. Inspektor pracy może zezwolić już istniejącym zakładom pracy o niedostatecznym naturalnym oświetleniu dziennym na stosowanie oświetlenia sztucznego także w ciągu dnia.

§ 3. Mechaniczna obróbka włókna czy tkanin (międlenie, trzepanie, szarpanie i t. p.), przy której wydziela się większa ilość pyłu, powinna odbywać się w zamkniętych aparatach z urządzeniem wyciągowym do pyłu.

§ 4. Obróbka ręczna włókna czy tkanin (czesanie, wytrząsanie i t. p.), przy której powstaje większa ilość pyłu, powinna odbywać się przy miejscowych wyciągach (ekshaustorach) do pyłu w miejscu jego powstawania.

§ 5. W pomieszczeniach, w których przy obróbce wydziela się para, jak przy gotowaniu, praniu, farbowaniu i t. p., w celu zapobieżenia powstawaniu mgły, niezależnie od skutecznej wentylacji dachowej, urządzone powinny być nad źródłami parowania okapy, połączone ze

sprawnie działającym ciągiem kominowym. Jeżeli taka naturalna wentylacja nie wystarcza, należy zastosować wtłaczanie powietrza nagrzanego.

§ 6. W pomieszczeniach, w których przy produkcji powietrze nagrzewa się lub gdzie procesy produkcyjne wymagają określonej temperatury, powinny znajdować się w miejscach widocznych termometry. W razie nadmiernego gorąca należy uruchamiać wentylację naturalną lub mechaniczną.

§ 7. W pomieszczeniach pracy, w których powietrze przy procesach produkcyjnych nagrzewa się i nadmiernie nasycza się wilgocią lub produkcja wymaga wysokiej temperatury i dużej wilgotności powietrza, powinny być w widocznych miejscach umieszczone higrometry. Temperatura powietrza takich pomieszczeń nie może przekraczać 25° (według termometru mokrego, jeżeli temperatura powietrza zewnętrznego w lecie nie jest wyższa), a różnica między termometrami suchym i mokrym musi wynosić co najmniej 1,5°.

§ 8. W razie przekroczenia norm, określonych w § 7, należy zaprzestać sztucznego nasycania powietrza wilgocią i obniżyć odpowiednio jego temperaturę.

§ 9. Prócz instalacji wentylacyjnej powinny znajdować się w takich pomieszczeniach odpowiednie urządzenia do zwalczania bezruchu powietrza. Szybkość przepływu powietrza ma wynosić około 0,7 m/sek.

§ 10. Przygotowywanie chemikaliów (mieszanie, przelewanie i innego rodzaju czynności, przy których wydzielają się pary, gazy i pył), powinno odbywać się w oddzielonych od ogólnych pomieszczeniach pracy. Należy dążyć do zmechanizowania tych czynności i przeprowadzania ich w zamkniętych aparatach. Jeżeli jest to niemożliwe, powinni pracownicy przy tych czynnościach używać odpowiedniego sprzętu ochrony osobistej.

§ 11. Wanny i kadzie, zawierające rozczyny, które wydzielają lotne drażniące, duszące i trujące substancje, powinny posiadać wyciągi miejscowe lub okapy z wyciągami.

§ 12. Podłogi w pomieszczeniach, w których praca odbywa się na mokro, powinny być nie-nasiąkliwe, ścisłe, szczelne z odpowiednimi

spadkami do krytych rowków. W miejscach, w których robotnicy przy pracy stoją lub siedzą, powinny być ułożone na podłodze drewniane kratki lub pomosty utrzymywane stale w porządku i nie zagrażające bezpieczeństwu.

§ 13. Maszyny (np. selfactory), przy których ruchu rozpryskuje się smar, powinny mieć zabezpieczenia przeciwko rozpryskiwaniu, a pracownicy — pracować w odzieży ochronnej.

§ 14. Umywalnie powinny posiadać co najmniej 1 kurek na dziesięciu pracowników, a przy pracach brudzących — 1 kurek na pięciu pracowników i ciepłą wodę. Tam, gdzie zachodzi potrzeba mycia nóg, powinny być odpowiednie urządzenia.

§ 15. Przy oddziałach, w których panuje wysoka temperatura lub wilgotność, ustępy powinny być połączone krytymi przejściami z pomieszczeniami pracy; ustępy te w porze zimowej powinny być ogrzewane.

§ 16. Pracownicy zatrudnieni przy pracach mokrych lub z płynami żrącymi powinni pracować w odzieży ochronnej.

§ 17. W zakładach pracy powinna być specjalna obsługa, obowiązana do utrzymywania w należyтым porządku pomieszczeń pracy, jak również ustępów, umywalni, szatni i t. d.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

wz. Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr

2.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 2 lipca 1946 r.

o ustalaniu składu Komisji Rozjemczych, powołanych do rozstrzygnięcia sporów indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

(Dz. U. R. P. Nr. 34 z dnia 2 sierpnia 1946 r., poz. 213)

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 90, poz. 706) zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 713), zarządzam, co następuje:

§ 1. Komisja Rozjemcza, powołana do rozstrzygnięcia sporów indywidualnych między pracodawcami a pracownikami rolnymi, orzeka w składzie trzech osób, a mianowicie: przewodniczącego, którym jest obwodowy inspe-

ktor pracy lub jego zastępca, i po 1 przedstawicieli pracodawców i pracowników rolnych.

§ 2. Obwodowy inspektor pracy wzywa właściwy wojewódzki urząd ziemski, jako reprezentanta Państwowego Funduszu Ziemi, właściwy Zarząd Okręgowy Państwowych Nieruchomości Ziemskich oraz właściwy zarząd wojewódzki Związku Samopomocy Chłopskiej, jako przedstawicieli grupy pracodawców, do delegowania po 1 członku i po 1 zastępcy do Komisji.

§ 3. Obwodowy inspektor pracy wzywa miejscowy powiatowy oddział Związku Zawodowego Robotników i Pracowników Rolnych do delegowania 1 członka komisji i 1 zastępcy z grupy pracowników; w braku powiatowego oddziału związku zawodowego — inspektor pracy kieruje wezwaniem do zarządu wojewódzkiego wymienionego wyżej Związku.

§ 4. Sprawy z Państwowym Funduszem Ziemi i Zarządem Państwowych Nieruchomości Ziemskich winny być rozpatrywane przy udziale właściwego przedstawiciela jako członka Komisji, inne zaś sprawy z udziałem przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej.

§ 5. Uchyła się moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 listopada 1932 r. o ustaleniu składu komisji rozjemczych, powoływanych do rozstrzygnięcia sporów indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 883).

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

3.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 2 lipca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu o dietach dziennych dla członków Komisji Rozjemczych, powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi

(Dz. U. R. P. Nr. 34 z dnia 2 sierpnia 1946 r., poz. 214).

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 90, poz. 706) oraz § 29 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 4 grudnia 1920 r. w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami, a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 782) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość diet dziennych, przysługujących członkom Komisji Rozjemczych na pod-

stawie § 29 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 grudnia 1920 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 782), określa się, jak następuje:

- 1) członkowie Komisji Rozjemczej otrzymują za każdą dobę, w której odbywa się posiedzenie Komisji Rozjemczej, diety w wysokości 200 zł;
- 2) członkom Komisji Rozjemczej zwraca się koszty przejazdu koleją według ceny biletu III klasy pociągu osobowego, a w braku kolei za przejazd innym środkiem lokomocji — według poniesionych kosztów nie więcej jednak niż po 5 zł za kilometr, a za podróż pieszą — po 5 zł za kilometr, o ile przebyta odległość wynosi więcej, niż cztery kilometry; kosztów podróży poza obręb powiatu, w którym odbywa się posiedzenie Komisji Rozjemczej, nie uwzględnia się;
- 3) członkowie Komisji Rozjemczej, o ile są urzędnikami państwowymi, a udział ich w Komisji pozostaje w związku z ich urzędowaniem, otrzymują diety i zwrot kosztów podróży jedynie w przypadkach i na zasadach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 228); z urzędnikami państwowymi zrównane są osoby, do których na mocy przepisów szczególnych stosuje się powołane rozporządzenie;
- 4) przez członka Komisji Rozjemczej rozumie się także jej przewodniczącego;
- 5) należności, wymienione w pkt. 1 i 2, wypłaca Inspektor Pracy, który zwołał Komisję Rozjemczą, wymienione zaś w pkt. 3 — wypłaca ten urząd, w którym urzędnik jest zatrudniony.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 listopada 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu o dietach dziennych dla członków Komisji Rozjemczych, powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 946).

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

Minister Sprawiedliwości
Henryk Świątkowski

wz. Minister Skarbu
Tadeusz Dietrich

4.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 19 czerwca 1946 r. Nr. PO/435/1-c/46
w sprawie rad zakładowych w instytucjach posiadających oddziały w różnych miejscowościach kraju.

Do

*Ob. ob. Inspektorów Pracy
wszystkich okręgów*

Wobec powstających wątpliwości co do tworzenia i działalności rad zakładowych, posiadających oddziały w poszczególnych miejscowościach kraju (jak np. Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Poczta Kasa Oszczędności itd.), Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej komunikuje, że w kwestii tej należy przestrzegać następujących wytycznych:

Rady zakładowe mogą być tworzone zarówno w centrali, jak i w oddziałach powyższych instytucji (rady zakładowe lokalne).

Rady zakładowe lokalne mogą prowadzić swą działalność niezależnie od działalności rady zakładowej centrali.

Rada zakładowa centrali nie może mieć zasadniczo charakteru nadrzędnego w stosunku do rad zakładowych lokalnych.

W wypadkach sporadycznych, gdy rodzaj i charakter danych kwestyj wymagałby skoordynowania działalności rady zakładowej centrali i rad zakładowych lokalnych, mogłoby zależeć od potrzeby i za zgodą zarządu właściwej pracowniczej organizacji zawodowej nastąpić odpowiednie porozumienie między radami zakładowymi oddziałów a radą zakładową centrali.

Dyrektor Departamentu Pracy
H. Altman

5.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 24 czerwca 1946 r. Nr. PZ. 1832
w sprawie instytucji zastępczych Urzędów
Zatrudnienia.

Do

*Ob. ob. Naczelników
Urzędów Zatrudnienia*

Powołując się na pismo okólne Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej Nr. 18 z dnia 17 czerwca br. w sprawie przekazywania czynności U. Z. instytucjom zastępczym, oraz w związku z zarządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22.VI br. w sprawie przeprowadzenia spisu zawodowego przez

Urzędy Zatrudnienia — polecam Obywatelom Naczelnikom Urzędów Zatrudnienia niezwłoczne przystąpienie do jak najenergiczniejszego organizowania instytucji zastępczych U. Z. na terenie swoich województw, tak aby wszystkie przewidziane planem instytucje zastępcze U. Z. zostały uruchomione przed dniem 15 lipca br.

Zwracam uwagę Obywateli Naczelników na to, że organizowanie instytucji zastępczych U. Z. jest obecnie najważniejszym i najpilniejszym zadaniem Urzędów Zatrudnienia tym więcej, że instytucje zastępcze U. Z. będą niezbędnymi członami organizacyjnymi Urzędów Zatrudnienia, przy pomocy których będzie się przeprowadzać zlecony Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej spis zawodowy i dlatego organizacja instytucji zastępczych winna być ukończona przed rozpoczęciem prac spisowych w terenie, które nastąpi 15 lipca br.

O wszelkich większych trudnościach, uniemożliwiających wykonanie tego zadania w wymienionym terminie, należy niezwłocznie powiadomić Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Natychmiast po uzgodnieniu z Wydziałem Wojewódzkim wykazu miejscowości, w których powstaną instytucje zastępcze U. Z., należy przesłać do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej wykaz ten z podaniem terytorialnego zakresu działania mających być uruchomionymi instytucji zastępczych U. Z., oraz przewidzianej ilości pracowników dla każdej z tych instytucji.

Uzgodnienie to z Wydziałem Wojewódzkim winno nastąpić przed odprawą Naczelników Urzędów Zatrudnienia dnia 3 lipca br.

Dyrektor Departamentu Pracy
H. Altman

6.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 27 czerwca 1946 r. Nr. PI./2234/46
w sprawie wpłacania kar pieniężnych.

Do

Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy

Nawiązując do pisma Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej Nr. B./676/46 z dnia 7.II.1946 r., Ministerstwo zawiadamia, że od daty otrzymania niniejszego, wpływy pieniężne z tytułu grzywien i kar winny być wpłacane, jak niżej:

- 1) na dochód budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej część 17 dział 2 § 15 — kary pieniężne, nakładane przez inspektorów pracy;
- 2) na dochód budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej część 17 dział 7 § 15 — wpływy zakładów pracy, uzyskane z kar nałożonych na pracowników za przekroczenie regulaminu pracy.

Poza tym Ministerstwo podaje do wiadomości, że kwoty, podjęte z kredytów budżetowych i zwracane po upływie okresu budżetowego, winny być wpłacane na dochód budżetu część 26 „Ogólny Zarząd Skarbowy” § II „Dochody różne”.

Dyrektor Departamentu Pracy
H. Altman

7.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 9 lipca 1946 r. Nr. PN. 384/4/46

w sprawie ust. 2 art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Do

Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy

Doszło do wiadomości Ministerstwa, iż w praktyce powstały wątpliwości, czy przez wydanie dekretu z dnia 16 maja 1945 r. w sprawie zmiany art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 21 z 1945 r., poz. 117) uchylony został ust. 2 art. 16 pomienionej ustawy, dodany ustawą z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28 z 1936 r. poz. 222), a niepowołany w tekście art. 1 wymienionego wyżej dekretu z dnia 16 maja 1945 r.

Opuszczony ustęp brzmi:

„Wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych według zasad określonych w ustępie poprzednim, przysługuje pracownikowi również w wypadkach, gdy pracodawca nie uzyskał zezwolenia na przedłużenie czasu pracy wskutek odmowy ze strony władz, bądź wskutek braku odpowiedniego wystąpienia pracodawcy”.

W związku z tym Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia, że przytoczony ust. 2 art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu ma nadal moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu Pracy
H. Altman

II. UBEZPIECZENIA SPOŁECZNE

8.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 czerwca 1946 r.

o tymczasowym ustaleniu wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym.

(Dz. U. R. P. Nr. 26 z dnia 18 czerwca 1946 r., poz. 172).

Na podstawie art. 4, 7 ust. 2 i 11 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r., o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do czasu unormowania stosunków gospodarczych ustala się w sposób jednolity dla poszczególnych kategorii uprawnionych wysokość świadczeń rentowych:

- a) z ubezpieczenia emerytalnego robotników, unormowanego w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, z uwzględnieniem świadczeń, wskazanych w art. 301, 302, 303, 304, ust. 3 i 311 ust. 2 tej ustawy, oraz świadczeń, przyznanych na podstawie przepisów dzielnicowych i okupacyjnych, które obowiązywały na obszarze górno-śląskiej części województwa śląskiego;
- b) z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych, unormowanego w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, z uwzględnieniem świadczeń, wskazanych w art. 300 tej ustawy;
- c) z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych, unormowanego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych z uwzględnieniem art. 160 i 161 tego rozporządzenia.

§ 2. 1. Renta dla ubezpieczonego w ubezpieczeniu emerytalnym robotników wynosi 1.000 zł miesięcznie, zaś w ubezpieczeniu emerytalnym pracowników umysłowych 1.200 zł miesięcznie.

2. Pobierający rentę, który potrzebuje stałej pomocy i opieki innych osób otrzymuje dodatek za bezradność w wysokości 50% renty, ustalonej w ust. 1.

3. Dodatek na dziecko wynosi 20% renty, ustalonej w ust. 1.

4. Ubezpieczonym, których zarobek zaliczony do ubezpieczenia emerytalnego w czasie do dnia 1 września 1939 r. wynosił przeciętnie ponad 300 zł miesięcznie, podwyższa się ustaloną w ust. 1 rentę o 50 zł za każde pełne 50 zł, o które zarobek ten przewyższał kwotę 300 zł.

5. Przy wymiarze rent na warunkach przewidzianych w artykule 38a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umy-

słych, przyjmuje się jako kwotę wzrostu renty 5/12% renty, ustalonej w ust. 1, za każdy miesiąc ubezpieczenia.

§ 3. Zaopatrzenie inwalidzkie, przewidziane w art. 302 i 303 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, i zaopatrzenie, przewidziane w art. 160 i 161 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, wynosi 900 zł miesięcznie.

§ 4. 1. Renta z ubezpieczenia emerytalnego dla rodziny, pozostałej po zmarłym ubezpieczonym, wynosi 40% renty ubezpieczonego łącznie dla wszystkich uprawnionych do tej renty, a ponadto dla każdego uprawnionego 20% renty ubezpieczonego. W ten sam sposób ustala się wysokość zaopatrzenia wdowich i sierocych.

2. Za podstawę obliczenia renty rodziny ubezpieczonego przyjmuje się rentę ubezpieczonego bez dodatków, przewidzianych w § 2 ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Rentę dla ubezpieczonego z ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych wymierza się w zależności od stopnia utraty zdolności do zarabkowania.

2. Podstawę wymiaru renty stanowi zarobek miesięczny w wysokości 3.000 zł, a dla ubezpieczonych w wieku poniżej 18 lat do ukończenia tego wieku — 2.000 zł.

3. Dodatek na dziecko wynosi 10% podstawy wymiaru, dodatek za bezradność $\frac{1}{3}$ podstawy wymiaru.

4. Renta wypadkowa dla ubezpieczonego łącznie z dodatkiem na dzieci nie może przekraczać podstawy wymiaru.

§ 6. 1. Jeżeli po upływie więcej niż 2 lat od wypadku w zatrudnieniu lub zachorowania na chorobę zawodową niezdolność do zarabkowania wynosi 20% lub mniej, rentę wypadkową dla ubezpieczonego zamienia się na jednorazową odprawę w wysokości 24-miesięcznej renty.

2. Osobom, pobierającym renty w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, odprawy mogą być wypłacone najwcześniej po upływie 6 miesięcy od tego dnia.

§ 7. 1. Renta powypadkowa dla rodziny pozostałej po ubezpieczonym, wynosi łącznie dla wszystkich uprawnionych do renty 20% podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2, a ponadto dla każdego uprawnionego 10% podstawy wymiaru.

2. Renta powypadkowa dla rodziny nie może przekraczać podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2.

§ 8. 1. Osoby, pobierające renty wypadkowe wskutek wypadku w zatrudnieniu lub zachorowania na chorobę zawodową, jeżeli wypadek lub zachorowanie nastąpiły po dniu 31 stycznia 1946 r., otrzymują w razie utraty co najmniej 50% zdolności do zarabkowania dodatek w wysokości połowy różnicy między rentą, wymierzoną od podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, a rentą, wymierzoną na podstawie

§ 5 ust. 2. Dodatek ten wypłaca się najdalej w ciągu jednego roku od dnia wygaśnięcia prawa do zasiłku chorobowego; może on być wypłacony z góry jednorazowo, jeżeli stopień utraty zdolności do zarobkowania zostanie ustalony na czas trwania prawa do tego dodatku.

2. Do wymienionego w ust. 1 dodatku mają również prawo osoby pobierające renty powypadkowe, o ile zachodzą warunki, określone w ust. 1. Dodatek ten wypłaca się na zasadach, ustalonych w ust. 1, przy czym przewidziany tam termin roczny biegnie od dnia śmierci ubezpieczonego.

§ 9. 1. Renta, ulegająca zmniejszeniu z powodu pobierania drugiej renty z ubezpieczeń społecznych, może być zmniejszona najwyżej o połowę.

2. Przy zbiegu uprawnień do dodatku za bezradność z ubezpieczenia emerytalnego i z ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych wypłaca się tylko dodatek za bezradność z ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych.

§ 10. 1. Za podstawę wymiaru jednorazowej zapomogi pośmiertnej (zasiłku pogrzebowego), jednorazowej odprawy z ubezpieczenia emerytalnego pracowników umysłowych oraz zwrotu składek z powodu zamążpójścia, wpłaconych po dniu 1 września 1939 r., przyjmuje się zarobek miesięczny w wysokości 3,000 zł. Dla

zwrotu składek, wpłaconych do dnia 1 września 1939 r. stosuje się mnożnik 15-to krotny.

2. Za podstawę wymiaru jednorazowej odprawy dla wdowy z powodu ponownego zamążpójścia przyjmuje się w ubezpieczeniu emerytalnym — 50% renty ubezpieczonego, zaś w ubezpieczeniu od wypadków i chorób zawodowych — 25% podstawy wymiaru, określonej w § 5 ust. 2.

§ 11. 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie do świadczeń periodycznych, których płatność przypada po dniu 30 czerwca 1946 r. i do świadczeń jednorazowych, które będą wypłacone po tym dniu.

2. Wypłacone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zaliczki na świadczenia uważa się za świadczenia, przewidziane w przepisach prawnych, wymienionych w § 1. Wysokość świadczeń periodycznych przysługujących za okresy do dnia 1 lipca 1946 r., ustala się na podstawie zasad, stosowanych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia z tym, że do okresów przed 1 października 1945 r. stosuje się stawki, obowiązujące od tej daty.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r.

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

III. SPRAWY I NWAŁIDZKIE

9.

DEKRET

z dnia 11 lipca 1946 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

(Dz. U. R. P. Nr. 37 z dnia 22 sierpnia 1946 r., poz. 228)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Art. 3. dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 523), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 303) otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Osoby uprawnione do ubiegania się o zaopatrzenie na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406), które dotychczas nie zgłosiły roszczeń z tego tytułu. mogą je zgłosić w terminie do dnia 30 czerwca 1947 r.”

Art. 2. Osobom uprawnionym do ubiegania się o zaopatrzenie na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406), które zgłosiły roszczenia w okresie od 1 stycznia 1937 r. do dnia wejścia w życie niniejszego dekretu może być przyznane zaopatrzenie od 1 dnia miesiąca następującego po zgłoszeniu i wykazaniu prawa do zaopatrzenia, jednak nie wcześniej niż od dnia 1 stycznia 1946 r.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Administracji Publicznej.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

wz. Minister Skarbu
Tadeusz Dietrich

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Eugenia Pragierowa

Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik

10.

PISMO OKÓLNE

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁ.

z dnia 28 sierpnia 1946 r. Nr. 865/GUI/46

w sprawie zaopatrzenia inwalidzkiego inwalidów z jednostek organizacyjnych Polskich Sił Zbrojnych poza granicami kraju w 1939—1945r.

Do

Wszystkich Urzędów Wojewódzkich

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia, że osoby, które doznały uszkodzeń zdrowia w związku przyczynowym ze służbą wojskową w jednostkach organizacyjnych Polskich Sił Zbrojnych poza granicami kraju w latach

1939 — 1945, mają prawo zgłaszania roszczeń o zaopatrzenie na podstawie art. 2 ust.(1) lit. a) ustawy z dnia 17. III. 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. Nr. 22 z r. 1945 poz. 131), w terminie przewidzianym art. 31 ust. 1 pkt. 5 tejże ustawy.

Inwalidzkie postępowanie rewizyjno - lekarskie w stosunku do tych osób przeprowadza się na zasadach ogólnych, przy czym orzeczenia, stwierdzające związek przyczynowy uszkodzenia ich zdrowia ze służbą wojskową, wydane poza granicami kraju, stanowią dowód istnienia tego związku i mogą być obalone tylko przez przeciwdowód.

Dyrektor Departamentu

Tadeusz Cwik

IV. O P I E K A S P O Ł E C Z N A

11.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 maja 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty w sprawie bezzwrotnych stypendiów dla studentów szkół wyższych.

(Dz. U. R. P. Nr. 23 z dnia 6 czerwca 1946 r., poz. 153).

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o państwowych stypendiach oraz innych formach pomocy dla młodzieży szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 207) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się bezzwrotne stypendia dla niezamożnych studentów szkół wyższych, obywateli polskich, którzy zobowiążą się po ukończeniu studiów wstąpić do służby w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej lub w urzędach i instytucjach podległych Ministerstwu albo w instytucjach publiczno - prawnych nadzorowanych przez Ministerstwo.

§ 2. Stypendia będą wypłacane z sum wnoszonych corocznie do budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 3. Liczbę stypendiów oraz wysokość stypendium dla jednego studenta określa na każdy rok szkolny Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

§ 4. 1. Stypendium przyznaje Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Oświaty po wysłuchaniu opinii właściwej rady wydziałowej szkoły.

2. Stypendium może być przyznane, począwszy od pierwszego roku studiów, studentowi zdolnemu i pilnemu, który nie jest w stanie ponieść kosztów związanych ze studiami.

§ 5. 1. Stypendia będą przyznawane w zasadzie na okres odpowiadający normalnemu cza-

sowi studiów w danej dziedzinie w szkole wyższej.

2. Minister Pracy i Opieki Społecznej może w przypadkach wyjątkowych przedłużyć okres pobierania stypendiów.

§ 6. 1. Stypendium przyznaje się na okres jednego roku szkolnego lub na okres pozostały do jego końca, przy czym za rok szkolny uważa się czas od 1 października do 30 września następnego roku. Płatne jest ono z góry w ratach miesięcznych.

2. Z początkiem każdego następnego roku szkolnego stypendysta może ubiegać się o przedłużenie prawa pobierania stypendium na rok bieżący aż do ukończenia normalnego biegu studiów.

§ 7. 1. Student ubiegający się o stypendium powinien złożyć Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej za pośrednictwem władz swej szkoły podanie, załączając:

- a) dokumenty, z których wynika posiadanie obywatelstwa polskiego,
- b) zaświadczenie lekarza lub opieki zdrowotnej szkoły o stanie zdrowia,
- c) zaświadczenie o postępowaniu w nauce,
- d) zaświadczenie władz administracji ogólnej o stanie majątkowym studenta oraz jego rodziców lub opiekunów,
- e) oświadczenie, że nie korzysta z innych form pomocy państwowej i społecznej oraz, że nie trudni się pracą zarobkową, która by przeszkadzała w studiach, albo iż zaprzestanie korzystać z innych form pomocy i zarabkować z chwilą uzyskania stypendium.
- f) w razie niepełnoletności kandydata oświadczenie rodziców lub opiekunów o przyjęciu materialnej odpowiedzialności za kandydata z tytułu udzielonego stypendium w przypadku konieczności zwrotu stypendium,

g) oświadczenie o zobowiązaniu się do służby w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej lub w urzędach i instytucjach podległych Ministerstwu oraz w instytucjach publiczno - prawnych nadzorowanych przez Ministerstwo.

2. Terminy i sposób składania podań będą przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej co roku podawane do wiadomości studentów za pośrednictwem władz szkół.

§ 8. O przyznaniu i przedłużeniu prawa pobierania stypendium Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zawiadomi studenta za pośrednictwem władz szkolnych.

§ 9. 1. Stypendysta obowiązany jest pilnie oddawać się nauce, czynić dobre postępy oraz sprawować się nienagannie.

2. W okresie pobierania stypendium stypendysta nie może pobierać innego stypendium, nie może bez zgody władz swej szkoły korzystać z innych środków pomocy państwowej dla uczącej się młodzieży, ani podejmować się jakiegokolwiek pracy o charakterze zarobkowym, która by przeszkadzała w studiach.

3. W tym okresie (ust. 2) stypendysta powinien odbyć corocznie praktykę wakacyjną w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej lub w urzędzie albo instytucji podległej Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej. Jeżeli jednak rodzaj studiów tego wymaga, stypendysta może za zezwoleniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej może odbyć praktykę w innym urzędzie lub instytucji. Praktyka jest w zasadzie płatna.

4. Czas trwania każdej praktyki w urzędzie lub instytucji podległej Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej nie może być krótszy od jednego miesiąca i dłuższy od dwóch miesięcy.

§ 10. 1. W terminie 3-miesięcznym od daty ukończenia studiów stypendysta obowiązany jest zawiadomić Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej o gotowości objęcia służby.

2. Po objęciu służby stypendysta obowiązany jest do pozostawiania w niej przez czas odpowiadający okresowi pobierania stypendium nie krócej jednak niż przez 3 lata.

3. Stypendysta przyjęty do służby traktowany będzie na równi z innymi pracownikami, wstępującymi do służby w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej oraz w urzędach lub instytucjach podległych Ministerstwu, którzy ukończyli szkoły wyższe.

§ 11. W wyjątkowych przypadkach Minister Pracy i Opieki Społecznej może zwolnić stypendystę częściowo lub całkowicie od obowiązku odbycia służby, o której mowa w § 10 ust. 2.

§ 12. 1. W razie niezastosowania się stypendysty do przepisów §§ 9 i 10 ust. 1 oraz nieobjęcia po ukończeniu studiów wskazanego mu stanowiska lub utraty prawa do zajmowania urzędów państwowych przed ukończeniem służby, stypendysta obowiązany jest najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zwrócić wszelkie kwoty pobrane tytułem stypendium z odsetkami prawnymi, o ile nie zostały umorzone przez odbytą służbę.

2. Do umorzenia stypendium zalicza się okresy służby w wymiarze co najmniej półrocznym.

3. Półroczny termin zwrotu stypendium zaczyna biec:

- a) od daty utraty prawa pobierania stypendium,
- b) z końcem terminu przewidzianego w § 10 ust. 1,
- c) z chwilą utraty prawa zajmowania urzędów państwowych lub rezygnacji ze stanowiska,
- d) od daty niedotrzymania terminu przewidzianego w § 10 ust. 2.

§ 13. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie Minister Pracy i Opieki Społecznej może zwolnić stypendystę od obowiązku zwrotu stypendium w całości lub w części albo wyrazić zgodę na rozłożenie spłaty długu stypendialnego na dłuższy okres (więcej niż pół roku).

§ 14. Osobna instrukcja wydana przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej określi tryb postępowania w sprawach, dotyczących przyznania i wypłaty stypendiów, ewidencji stypendystów, kontroli wypłacanych stypendiów oraz terminów i zasad odbywania praktyk wakacyjnych.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

Minister Oświaty
Czesław Wycech

12.

INSTRUKCJA MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 31 sierpnia 1946 r.

w sprawie bezzwrotnych stypendiów dla studentów szkół wyższych — w związku z rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 6 maja 1946 r. (Dz.U.R.P. Nr. 23, poz. 153)

1. Każdy student ubiegający się o stypendium winien złożyć do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej za pośrednictwem władz swej szkoły:

- A. podanie, w którym należy podać: nazwisko i imię, miejsce i datę urodzenia, stan cywilny, narodowość, dokładne miejsce zamieszkania, wykształcenie dotychczasowe (ogólne i fachowe). Podanie winno być zaopiniowane dla studentów I-go roku studiów przez ich dotychczasowe władze szkolne, dla studentów od II-go roku studiów przez właściwą władzę wydziałową szkoły.
- B. Załączniki, wymagane w § 7 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 6 maja 1946 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Oświaty w sprawie

bezzwrotnych stypendiów dla studentów szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 153), a mianowicie:

- a) dokumenty, z których wynika posiadanie obywatelstwa polskiego,
- b) zaświadczenie lekarza lub opieki zdrowotnej szkoły o stanie zdrowia,
- c) zaświadczenie o postępach w nauce,
- d) zaświadczenie władz administracji ogólnej o stanie majątkowym studenta oraz jego rodziców lub opiekunów,
- e) oświadczenie, że nie korzysta z innych form pomocy państwowej i społecznej oraz że nie trudni się pracą zarobkową, która by przeszkadzała w studiach, albo, iż zaprzestanie korzystać z innych form pomocy i zarabkować z chwilą uzyskania stypendium,
- f) w razie niepełnoletności kandydata oświadczenie rodziców lub opiekuna o przyjęciu materialnej odpowiedzialności za kandydata z tytułu udzielonego stypendium w przypadku konieczności zwrotu stypendium,
- g) oświadczenie o zobowiązaniu się do służby w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej lub w urzędach i instytucjach podległych Ministerstwu oraz w instytucjach publiczno - prawnych nadzorowanych przez Ministerstwo.

Terminy składania podań dla ubiegających się o stypendium studentów Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej podaje co roku do wiadomości studentów za pośrednictwem władz szkół.

2. Stypendia są przyznawane na wniosek Komisji Kwalifikacyjnej, złożonej z przedstawicieli wszystkich Departamentów Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej,*) przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Oświaty.
O przyznanych stypendiach Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zawiadamia właściwe uczelnie, które z kolei zawiadamiają studentów.
3. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej prowadzi szczegółową ewidencję stypendystów według załączonego wzoru **) oraz przesyła do Urzędów Wojewódzkich (Wydziały Opieki Społecznej) wykaz studentów, którym zostało przyznane stypendium w wyższych szkołach na terenie danego województwa.
4. Stypendia wypłacają studentom na terenie każdego województwa Urzędy Wojewódzkie (Wydziały Opieki Społecznej), a w Warszawie Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej. Student kwituje własnoręcznie każdorazowy odbiór stypendium.
5. Student, któremu zostało przyznane stypendium, winien wypełnić we właściwym

Urzędzie Wojewódzkim deklarację według załączonego wzoru. *)

6. Deklarację powyższą jak i każdorazowe pokwitowanie studenta z odbioru stypendium Urzędy Wojewódzkie (Wydziały Opieki Społecznej) przesyłają do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.
7. Praktyki wakacyjne, o których jest mowa w § 9 ustępie 3, przydziela studentom-stypendystom Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, zawiadamiając o tym właściwe Urzędy Wojewódzkie.
Stypendysta obowiązany jest przesłać za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Opieki Społecznej) do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej zaświadczenie z każdorazowej odbytej praktyki wakacyjnej.
8. Wyższe uczelnie winny zawiadamiać za pośrednictwem właściwych Urzędów Wojewódzkich Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej o ukończeniu studiów przez stypendystów w każdym roku.

MINISTER
A. Kuryłowicz

13.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 12 września Nr. 0 p. 774/17/6

w sprawie delegacji stowarzyszeń, kierowanych do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Do
Wydziałów Opieki Społecznej
Wszystkich Urzędów Wojewódzkich

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zawiadamia, że w ostatnich czasach coraz częściej przybywają do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej delegacje różnych instytucji, ubiegając się o pomoc i fundusze na cele stowarzyszeń, które reprezentują.

W niektórych wypadkach delegacje zostały skierowane przez Wydziały Opieki Społecznej poszczególnych Urzędów Wojewódzkich.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej komunikuje, iż przyjazd, a tymbardziej kierowanie delegacji do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej jest bezcelowe i naraża osoby zainteresowane na zbędne wydatki i stratę czasu.

Każda sprawa z dziedziny opieki społecznej winna być omówiona i załatwiona przez Wydziały Opieki Społecznej, w razie zaś niemożności załatwienia we własnym zakresie, Wydziały Opieki Społecznej nadesłają umotywowane wnioski.

wz. Dyrektor Departamentu
Opieki Społecznej

St. Łopatto

*) Zob.: Komunikat z dnia 25 września 1946 r. (str. 100).

**) Wzór opuszcza się.

*) Wzór opuszcza się.

V. SPRAWY OGÓLNO-ADMINISTRACYJNE

14.

OKÓLNİK Nr. 13 MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 4 września 1946 roku.

w sprawie klasyfikacji oraz trybu wydawania zarządzeń Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Do

Ob. Ob. Dyrektorów Departamentów

Wprowadzam następującą klasyfikację zarządzeń wydawanych przez organa Ministerstwa.

1. Okólnik podpisuje Minister, a w razie jego nieobecności Podsekretarz Stanu. Zawierają one przepisy lub ustalenia o charakterze ogólnym, dotyczące całokształtu działalności Ministerstwa oraz urzędów podległych. Okólnik po podpisaniu kierowany jest za pośrednictwem Wydziału Prawnego, gdzie opatrzone zostaje numerem porządkowym, do redakcji Dziennika Urzędowego Ministerstwa.
- 2) Pisma okólne podpisywane przez Dyrektorów Departamentów, zawierają wyjaśnienia, dyrektywy, względnie uregulowanie konkretnych zagadnień dotyczących zakresu działania danego Departamentu. Pisma okólne winny być za pośrednictwem poszczególnych Wydziałów Normatywno-Prawnych kierowane do Wydziału Prawnego, który po stwierdzeniu, że nie zachodzą usterki natury formalnej, przekazuje je do redakcji Dziennika Urzędowego do ogłoszenia.
- 3) W wypadkach nagłych redakcja Dziennika Urzędowego, po uzgodnieniu z Wydziałem Prawnym, rozsyła okólniki i pisma okólne w odbitkach z powielacza, poczym zamieszcza je w najbliższym numerze Dziennika Urzędowego.
- 4) Zarządzenia dotyczące poszczególnych spraw, wydane stosownie do kompetencji przez właściwy organ Ministerstwa, przesyłane są tylko zainteresowanym. Ogłaszanie ich w Dzienniku Urzędowym zależy od decyzji organu wydającego zarządzenie, powziętej po uprzednim porozumieniu się z wydziałem Prawnym, i warunkowane jest potrzebą podania ich do powszechnej wiadomości pracowników Ministerstwa.
- 5) Instrukcje i wyjaśnienia, zależnie od treści, wydawane są bądź w formie okólników bądź pism okólnych, bądź indywidualnych zarządzeń.

MINISTER

Adam Kuryłowicz

15.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 22 lutego 1946 r. Nr. B/917/46

w sprawie zakupów na wolnym rynku.

Do

Okręgowych Inspektorów Pracy
Wojewódzkich Wydziałów Opieki Społecznej
Urzędów Zatrudnienia

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przesyła do wiadomości i ścisłego przestrzegania pismo Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej z dnia 15 stycznia 1946 r. oraz wytyczne Biura Kontroli z dnia 14 kwietnia 1945 r. Nr. BKR/b/OK/968/45/ST/SG w sprawie zakupów na wolnym rynku przez władze i urzędy państwowe.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Tadeusz Ćwik

1 zał.

Załącznik do p. o. M. P. i O. S.
z dn. 22. II. 1946.

Warszawa, dnia 15 stycznia 1946 r.

BIURO KONTROLI
przy
PREZYDIUM KRAJOWEJ RADY NARODOWEJ

Do

Wszystkich Ministerstw i
Władz Centralnych.

W związku z pismem okólnym Pana Premiera z dnia 27. XI. 45 r., skierowanym do wszystkich Ob. Ob. Ministrów w sprawie zakupów na wolnym rynku przez władze i urzędy państwowe, Biuro Kontroli ponownie przesyła swoje instrukcje zgodne w treści z poniższym, do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Biura Kontroli
Inż. Jan Grubecki

2 zał.

Załącznik Nr. 1 do p. B. K. z dn. 25. I. 1946 r.

Warszawa, dnia 14 kwietnia 1945 r.

BKR/b/OK/968/45/ST/SG

Do

Wszystkich Ministerstw i
Władz Centralnych

Na różne zapytania władz i urzędów, Biuro Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej podaje niżej wyszczególnione wytyczne, które mają zastąpić ogólne instrukcje do czasu ich wydania — do zastosowania.

1. Zakupy materiałów na wolnym rynku winny być udokumentowane rachunkami z

uwidocznieniem na nich nazwiska, imienia, oraz adresu sprzedającego lub firmy, rodzaju materiałów, ilości i ceny jednostkowej oraz sumy ogólnej i rachunki te winny być zaopatrzone w pieczęć firmową sprzedającego, a w razie nie posiadania takiej pieczęci — podpis sprzedającego winien być poświadczony przez władze administracji, samorządu względnie notariusza.

Rachunki takie winny być ponadto zaopatrzone w podpis i charakter służbowy urzędnika, który te materiały kupił, podpis magazyniera lub urzędnika stwierdzającego przychodowanie materiału, a jeśli chodzi o materiały inwentarzowe — adnotację o wpisanie takowych do księgi inwentarzowej.

Rachunki winny zawierać potwierdzenie otrzymania gotówki. Na wypadek, gdyby chodziło o materiały drobne, a dostarczenie rachunku z zewnątrz byłoby niemożliwym — należy sporządzić protokół nabycia z uwidocznieniem w nim wszystkich danych, o których mowa wyżej. Protokół ten podpisuje urzędnik kupujący, oraz kierownik rachuby kupującego urzędu w obecności jednego świadka z podaniem jego adresu. Protokół taki wymaga zatwierdzenia kierownika instytucji, który zarządził nabycie materiału.

Ponadto rachunki na zakup na wolnym rynku winny zawierać adnotację komisji cen lub Biura Kontroli cen miejscowej Rady Narodowej, stwierdzającej, że ceny nie przewyższają cen rynkowych.

2. Zakupy materiałów na wolnym rynku mogą być wykonywane tylko w razie niemożności otrzymania takowych w instytucjach zaopatrzeniowych i w zasadzie na podstawie przetargów. Jeśli możliwość ogłoszenia przetargu nie zachodzi — można takowe kupić i z pominięciem przetargu, przy czym w każdym poszczególnym wypadku konieczność zakupu na wolnym rynku i odstąpienie od systemu przetargowego, winny być ujęte w formie protokołu z wyszczególnieniem przyczyn, składających się na powyższe okoliczności, i poparcie odpowiednimi dowodami instytucji zaopatrzeniowych.

3. Cyfrowa granica wydatków na zakup materiałów na wolnym rynku nie może być z góry określona. Należy się trzymać zasady, aby ograniczyć zakupy na wolnym rynku do istotnie koniecznych wymogów. Tak samo jest niemożliwym określić ceny maksymalne na maszyny do pisania, gdyż w każdym poszczególnym wypadku jest to uzależnione od podaży i popytu, a także od stanu technicznego poszczególnej maszyny. W zasadzie szereg takich przedmiotów należy zdobywać w likwidaturze Skarbu Państwa dla mienia ponemieckiego i bezpańskiego.

4. Ceny na energię elektryczną, wodę, opał itp., które są regulowane przez Miejskowe Rady Narodowe, względnie władze administracyjne, nie mogą być przedmiotem dyskusji dla organizacji, korzystających z tych świadczeń. Rachunki winny być zatem opłacone w tej wysokości, w jakiej zostały wystawione.

Na wypadek, gdyby ceny te były rzeczywście rażąco wygórowane i nie uzasadnione, odnośne organizacje mogą w tej sprawie zwrócić się do władzy nadzorczej, lub przełożonych w tej instytucji, która ceny te ustaliła względnie zatwierdziła, z odpowiednimi wnioskami.

Decyzję władz nadzorczych lub przełożonych są wiążące, a do otrzymania tych decyzji skutek prawny wystawionych rachunków nie ulega zawieszeniu. Gdyby i w tym wypadku zdaniem kupującego urzędu decyzja instancji odwoławczej była rażąco niesłuszna — uzasadniony zarzut niewłaściwego funkcjonowania instytucji może być skierowany do Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

5. Ceny przedmiotów i materiałów sprzedawanych w przedsiębiorstwach państwowych, spółdzielniach i innych organizacjach zbytu normowane są uchwałami komisji cennikowych. Są one zatem wiążące i winny być honorowane z zastrzeżeniami zawartymi w punkcie 4.

6. Udzielanie zaliczek na poczet zawieranych umów zależne jest od warunków w umowie zawartych. Jeśli chodzi o firmy prywatne, dążyć należy, aby zaliczek nie udzielać, lecz wręcz przeciwnie w zawieranych umowach przewidzieć złożenie wadium, jako gwarancji terminowego i jakościowego wykonania umowy.

Gdyby konieczność udzielania zaliczki była uzasadniona i niezbędna, nie może ona w żadnym wypadku przekroczyć 25% ogólnej sumy umowy i winna posiadać gwarancję.

7. Do wydawania zaświadczeń, dotyczących prawomocności, uprawnieni są:

- a) odnośnie cen artykułów sprzedawanych w przedsiębiorstwach państwowych, samorządowych, spółdzielniach — organa Ministerstwa Apropozycji i Handlu,
- b) odnośnie cen artykułów nabytych na wolnym rynku — organa terenowych Rad Narodowych w przedmiocie nie przekroczenia cen rynkowych.

8. Opłaty pracy najemnej winny być uskuteczniwane w stawkach nieprzekraczających stawek oznaczonych w układach zbiorowych dla pracowników danej gałęzi, przy udziale związków zawodowych, przedstawicieli zainteresowanych władz organów i Ministerstwa Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia, oraz na tych samych umowach opartych wskaźników płac, opracowanych przez Ministerstwo Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia.

Terenowe różnice cen rynkowych w porównaniu z cenami w Warszawie mogą być uwzględnione jedynie na podstawie dokumentów władz administracyjnych, wojewódzkich, określających cyfrowo %..... te różnice.

Dla kategorii pracowników nie objętych wymienionymi wyżej umowami, stawki płac należy określić przy udziale przedstawicieli organów Ministerstwa Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia, oraz innych zainteresowanych organów władzy, jako też związków zawodowych.

9. Na roboty remontowe i budowlane należy ogłosić zgodnie z obowiązującymi przepisami przetargi ofertowe w zalakowanych kopertach. Koperty te należy otwierać komisyjnie, a przyjęta ma być ta oferta, która jest dogodniejsza zarówno pod względem kosztorysu, jak i warunków technicznych. Cena tych ofert ma być jak najdokładniejsza, a winna ona być uskuteczniiona na podstawie dokładnej analizy cen faktycznych kosztorysu urzędowego przy uwzględnieniu pełnym możliwych do wykorzystania urzędowych źródeł surowca i transportu po cenach urzędowych.

Podstawą do zawarcia umowy ma być oferta najtańsza przy równoczesnych dostatecznych gwarancjach, że robota będzie wykonywana właściwie i w terminie.

Umowa winna dokładnie zawierać dane o rodzaju roboty, technicznych jej warunków, z czyjego i jakiego materiału, termin ukończenia poszczególnych stadiów i całości, odpowiedzialność z tytułu bezpieczeństwa pracy, ceny poszczególnych obiektów i całości, warunki zapłaty i skutki za niedochowanie warunków i przepisów.

Przy zawarciu umowy w zasadzie należy żądać złożenia wadium. Odbiór dokonanych robót winien być uskuteczniiony komisyjnie i dopiero po spisaniu protokołu zdawczo-odbiorczego i stwierdzeniu, że warunki umowy zostały w pełni zachowane i wykonane, może nastąpić ostateczne rozliczenie.

Usterki i niedorobki winny być opisane aktem i oszacowane, a odnośna kwota zatrzymana do czasu ich usunięcia przez firmę lub na jej koszt.

10. Instrukcje z dziedziny gospodarczo-piennicznej winny być uzgodnione przez odnośne ministerstwa z Ministerstwem Skarbu i zatwierdzone przez Biuro Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

11. Analizę kalkulacji cen na zakupywany sprzęt należy dokonywać zgodnie z punktami 1, 2 i 5 niniejszego pisma.

12. Nasiona w zasadzie należy uzyskiwać od Ministerstwa Aprowizacji i Handlu, względnie z Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Przy zakupywaniu nasion na wolnym rynku stosować należy zasady, wyłączone w punkcie 1 i 2 niniejszego pisma.

Dyrektor Biura Kontroli
Inż. Jan Grubecki

Zał. Nr. 2 do p. B. K. z dn. 15.I.1946 r.

WYCIĄG Z OKÓLNIKA
Nr. BKP(10) 344 z dn. 30.I.45 r.

Do

*Wszystkich Ministerstw
i Władz Centralnych*

Ministerstwa winny stosować przedwojenne odnośne przepisy, a w razie potrzeby jak najszybciej je zrealizować i uzyskać zatwierdze-

nie zmian w Biurze Kontroli. Zmiany winny być uzasadnione.

Ministerstwa winny jak najszybciej rozmnożyć uzgodnione przepisy i doprowadzić je do wiadomości wszystkich odpowiedzialnych za ich wykonanie urzędów, jak również i zaznaczyć je z niniejszym orzeczeniem.

Również w zakresie produkcji i organizacji przepisy winny być potraktowane analogicznie.

16.

PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ

z dnia 11 kwietnia 1946 r. Nr. Pers./1943/46
w sprawie legitymacyj służbowych dla pracowników Inspektoratów Pracy

Do

Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy

1) Legitymacje służbowe dla pracowników zatrudnionych w Inspektoratach Pracy i ich żon wystawia Wydział Personalny Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej na wniosek Okręgowego Inspektora Pracy.

Dotyczy pracowników — we wniosku należy podać imię i nazwisko pracownika, stanowisko służbowe, datę rozpoczęcia pracy, nazwę okręgu lub obwodu, w którym jest zatrudniony. Wraz z wnioskiem należy przesłać 2 (dwie) fotografie zainteresowanego, z których jedna będzie dołączona do akt personalnych, druga zaś do legitymacji.

Dotyczy żon pracowników — we wniosku należy podać imię (nazwisko) żony, imię i nazwisko męża, jego stanowisko służbowe, nazwę okręgu lub obwodu, w którym jest zatrudniony. Wraz z wnioskiem należy przesłać 1 ((jedną) fotografię.

2) Legitymacje będą wystawiane do końca roku kalendarzowego. Przedłużenie ich następować będzie zbiorowo. Okręgowy Inspektor Pracy zarządzi zebranie legitymacyj na swoim terenie i prześle zbiorowo do Ministerstwa (Wydział Personalny) z odpowiednim pismem, wyszczególniającym imiennie pracowników, dla których legitymacje mają być przedłużone.

3) W przypadku wypowiedzenia pracy, jeśli nastąpiło to przed nadesłaniem legitymacyj do przedłużenia, należy zaznaczyć fakt ten, aby przedłużenie nastąpiło tylko do końca terminu wypowiedzenia.

4) Z chwilą zwolnienia pracownika Okręgowy Inspektor Pracy jest osobiście odpowiedzialny za odebranie legitymacji i przesłanie jej do Ministerstwa, gdzie po skasowaniu, dołączona zostanie do akt personalnych zainteresowanego.

W przypadku, gdyby zwolniony pracownik odmówił zwrotu, należy zwrócić się w tej sprawie do Milicji Obywatelskiej.

5) O zgubieniu legitymacji pracownik na własny koszt ogłasza w jednym z miejscowych Dzienników i w Monitorze Polskim. Po nadejściu przez Okręgowego Inspektora Pracy odcińków z tych pism do Ministerstwa wraz z fotografią zainteresowanego może on otrzymać nową legitymację.

6) Ministerstwo nie pobiera żadnych opłat za druki legitymacyjne.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Tadeusz Ćwik

17.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 16 kwietnia 1946 r. Nr. B. G. 1820/46
w sprawie ograniczeń w robotach budowlanych.

Do

*Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy
Wojewódzkich Wydziałów Opieki
Społecznej
Urzędów Zatrudnienia*

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przesyła przy niniejszym okólnik Ministerstwa Odbudowy Nr. 7 z dnia 10 kwietnia 1946 r. L. dz. G. II. 950/46 w sprawie ograniczeń w robotach budowlanych — do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Tadeusz Ćwik

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn. 16.IV.1946 r.

MINISTERSTWO ODBUDOWY

L. dz. G. II. 950/46

**OKÓLNIK Nr. 7.
MINISTERSTWA ODBUDOWY**

z dnia 10 kwietnia 1946 r.

w sprawie ograniczeń w robotach budowlanych.

Do

*Wszystkich Ministerstw (z wyjątkiem Ob-
rony Narodowej, Komunikacji, Poczty
i Telegrafów).*

W związku z ograniczeniami budżetowymi, Ministerstwo Odbudowy przypomina o zarządzeniach oszczędnościowych zawartych w okólniku Nr. 32 z dnia 1 grudnia 1945 r. co do stosowania najdalej idących ograniczeń w robotach budowlanych.

Jednocześnie Ministerstwo ustala, że rozpiśywanie nowych przetargów na roboty budowlane z kredytów Ministerstwa Odbudowy powinno się odbywać tylko po uprzednim uzgodnieniu z Ministerstwem Odbudowy lub jego organami.

W przypadku stwierdzenia wykonania robót zbędnych z punktu widzenia używalności pomieszczeń biurowych i mieszkalnych oraz wykonywania robót bez uprzedniego uzgodnienia przetargów — rachunki za roboty nie będą regulowane.

Ministerstwo prosi o podanie okólnika niniejszego do wiadomości podległych organów, korzystających z kredytów Ministerstwa Odbudowy, i udzielenie im potrzebnych instrukcyj.

MINISTER
Kaczorowski

18.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 19 czerwca 1946 r. Nr. G. 3050/46

w sprawie zgłaszania maszyn statystyczno-biurowych.

Do

*Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy,
Wojewódzkich Wydziałów
Opieki Społecznej,
Urzędów Zatrudnienia*

Przesyłając odpis protokołu Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, w sprawie zgłoszenia maszyn statystyczno-biurowych, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej poleca sporządzić wykazy maszyn systemu Holleritha i Powersa i przesłanie ich pod adresem Centrali Eksploatacji Maszyn Statystyczno-Biurowych przy Ministerstwie Przemysłu w Warszawie, ul. Poznańska 15.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Tadeusz Ćwik

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn. 19.VI.1946 r.

Wyciąg z protokołu posiedzenia Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 1946 r.

Ad. VIII. Sprawa zgłoszenia maszyn statystyczno - biurowych systemu Hollerith i Powers, oraz urządzeń elektrycznych do tych maszyn.

Po zreferowaniu sprawy przez Dyr. Zawadzkiego i wypowiedziach w dyskusji, że Centrala Eksploatacji Maszyn Statystyczno -Biurowych zbada istniejący stan faktyczny i postawi odpowiedni wniosek co do wykorzystania maszyn statystycznych, **powzięto uchwałę o treści jak następuje:**

I. „Wszystkie Ministerstwa i podległe im urzędy, instytucje państwowe i przedsiębiorstwa państwowe, oraz przedsiębiorstwa znajdujące się pod zarządem państwowym sporządzą wykazy posiadanych ma-

szyn systemów Hollerith i Powers, zarówno czynnych jak i zdekompletowanych, części i urządzeń elektrycznych do tych maszyn i prześlą te wykazy do Centrali Eksploatacji Maszyn Statystyczno - Biurowych przy Ministerstwie Przemysłu w Warszawie, ul. Poznańska 15.

II. Poleca się Centrali Eksploatacji Maszyn Statystyczno - Biurowych:

- a) ustalenie celowości użytkowania maszyn statystyczno-biurowych, posiadanych przez Ministerstwa, podległe im urzędy, instytucje państwowe, oraz przedsiębiorstwa znajdujące się pod zarządem państwowym,
- b) ustalanie warunków użytkowania i dzierżawy tych maszyn,
- c) nadzór techniczny nad maszynami statystyczno - biurowymi i zaopatrzenie ich w potrzebne części karty, druki i t.p.

Dyrektor Departamentu Prezydialnego
Wacław Szurig

19.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 25 czerwca 1946 r. G./3120/46

w sprawie majątków niemieckich i opuszczonych.

Do

*Okręgowych Inspektorów Pracy
Urzędów Zatrudnienia*

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przesyła przy niniejszym do wiadomości okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr. 15 z dnia 10 maja 1946 r., wydany w związku z wejściem w życie dnia 19 kwietnia 1946 r. dekretu o majątkach opuszczonych i niemieckich (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 87).

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Tadeusz Ćwik

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn. 25. VI. 46 r. -

**OKÓLNIK Nr. 15
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia 10 maja 1946 r. Nr. 77 — 4/5

w sprawie majątków niemieckich i opuszczonych.

Do

*wszystkich Ob. Ob. Ministrów
w miejscu*

W związku z wejściem w życie dnia 19 kwietnia 1946 r. dekretu o majątkach opuszczonych i niemieckich (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 87), mając na uwadze konieczność umożliwienia u-

rzędom likwidacyjnym sprawnego wykonania ciężających na nich obowiązków,

z a r z ą d z a m :

- I. stosownie do postanowienia art. 12, ust. 1) zdanie ostatnie, stanowiącego: „**władze sprawujące tymczasowy zarząd winny przedstawić spis inwentarza Okręgowemu Urzędowi Likwidacyjnemu w ciągu miesiąca, a bilans otwarcia w ciągu 4-ch miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie dekretu**“. Ob. Ob. Ministrowie wydadzą polecenie podległym władzom, urządóm, instytucjom a przede wszystkim centralnym zarządom przemysłowym wykonania przytoczonego postanowienia w jak najkrótszym czasie, pod odpowiedzialnością osobistą kierowników władz, urządów, instytucji, przedsiębiorstw. Oczywiście przedstawione urządóm likwidacyjnym inwentarze i bilanse otwarcia dotyczyć mają majątków opuszczonych (art. 1 powołanego dekretu) i niemieckich (art. 2 powołanego dekretu i art. 2 ustawy o przyjęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, z 1946 r. poz. 17.) Nie należy zatym przedstawiać inwentarzy i bilansów majątków będących w zarządzie państwowym z innego tytułu n.p. z powodu zasądzonej konfiskaty, zarządzenia przymusowego zarządu państwowego, wywłaszczenia.

Zbędnym jest również przysyłanie urządóm likwidacyjnym inwentarzy majątków opuszczonych i niemieckich, jeżeli majątki te były w swoim czasie przekazane protokólnie przez oddziały wojewódzkie tymczasowego zarządu państwowego. W tych wypadkach należy jednak przesłać bilanse otwarcia, jeżeli dotychczas nie były przesłane oddziałóm T. Z. P.

Jeżeli protokólnego oddania majątku dokonały inne władze a nie organa T.Z.P., należy urządóm likwidacyjnym przesłać spis inwentarzy i bilanse otwarcia.

Przy wycenie inwentarzy i sporządzaniu bilansów należy się kierować instrukcją Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 22 października 1945 r. o wyjątkowych zasadach sporządzania bilansów otwarcia przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i nad którymi został ustanowiony zarząd państwowy.

Nie należy przedstawiać urządóm likwidacyjnym inwentarzy i bilansów majątków ziemskich, stanowiących mienie opuszczone niemieckie.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych wyda polecenie przesłania urządóm ziemskim w jak najkrótszym czasie inwentarzy tych majątków oraz sporządzenie dokładnych ich opisów.

Przy szacowaniu inwentarza i majątków, należy kierować się cenami z miesiąca sierpnia 1939 r. Powyższe ma na celu uzy-

skanie danych, które łącznie z danymi zebranymi przez urzędy likwidacyjne, dadzą podstawę do ustalenia ogólnej wartości przejętego mienia poniemieckiego.

II. W celu uniknięcia dotychczasowego chaosu w administrowaniu majątkami opuszczonymi i poniemieckimi i przestrzegania postępowania zgodnego z prawem, proszę Ob. Ob. Ministrów o wyjaśnienie podległym organom, że zarząd majątkami opuszczonymi i poniemieckimi należy do właściwych ze względu na rodzaj majątku ministrów, samorządów, bądź osób prawa publicznego (art. 12, ust.(1) i (2) dekretu.

Jednak zarząd ten musi być sprawowany bezpośrednio przez własne organa.

Jeżeli natomiast majątki te nie mają być zarządzane we własnym zakresie, a mają być wynajęte, wydzierżawione, bądź zlikwidowane (sprzedane), to te czynności należą do urzędów likwidacyjnych (art. 7 ust. (3) punkty c, d, oraz e.).

Ponieważ i na podstawie uchylonej ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 97) do zawierania umów najmu i dzierżawy były kompetentne organa T. Z. P., których funkcję przejęły urzędy likwidacyjne — proszę o wydanie poleceń, aby umowy najmu i dzierżawy dotychczas zawarte przekazano okręgowym urzędom likwidacyjnym.

Siedziby okręgowych urzędów likwidacyjnych mieszczą się w miastach wojewódzkich.

Tymczasową siedzibą Głównego Urzędu Likwidacyjnego jest miasto Łódź.

PREZES RADY MINISTRÓW

Ed. Osóbka-Morawski

20.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 12 lipca 1946 r. Nr. G/3291/46

w sprawie zawiadamiania władz skarbowych o zawieranych umowach na roboty i dostawy

Do

Urzędów podległych i instytucyj nadzorowanych.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej podaje przy niniejszym do wiadomości i ścisłego zastosowania się pismo Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 28 czerwca 1946 r. L. W. II. 6282/1/46 w sprawie zawiadomienia władz skarbowych o zawieranych umowach na roboty i dostawy.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Tadeusz Ćwik

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn. 12.VII.1946 r.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1946 r.

Izba Skarbowa w. Warszawie

L. W. II. 6282/1/46

Zawiadomienie władz skarbowych o zawieranych umowach na roboty i dostawy.

Do

*Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej
w Warszawie
ul. Jasna 19*

Zgodnie z obowiązującymi postanowieniami art. 61 ord. podatk. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 134 z r. 1936) Urzędy państwowe i samorządowe są obowiązane przysyłać właściwym izdom skarbowym wiadomości o zawarciu umów na wykonanie robót i dostaw, tudzież umów o dzierżawę itd., a to najpóźniej w ciągu 7 dni po zawarciu umowy.

Ponieważ dane te są niezbędne do właściwego dokonania wymiaru podatków, Izba Skarbowa uprasza o nadesłanie zawiadomień o zawartych w 1945 r. i zawieranych w 1946 r. umowach z przedsiębiorstwami w szczególności budowlanymi na dokonanie robót i dostaw, tudzież o innych umowach i dostawach, jak również zakupach z wolnej ręki, przekraczających co do jednego dostawcy kwotę 2.000 zł w ciągu roku.

Jednocześnie Izba Skarbowa prosi o przypomnienie podległym władzom niższych instancyj i podległym Ministerstwu przedsiębiorstwom o obowiązkach, wynikających z powołanych wyżej postanowień art. 61 ord. podatkowej, gdyż jak dotychczas omawianych zawiadomień Izba Skarbowa nie otrzymała. Odnosne druki załącza się, a w razie wyczerpania niezbędne ilości po zapotrzebowaniu będą przesłane.

Zał. — 1 blok (opuszcza się).

Dyrektor Izby Skarbowej

L. Broniatowski

21.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 31 lipca 1946 r. Nr. G. 3443/46

w sprawie zaległości podatkowych za okres okupacji na rzecz związków samorządu terytorialnego z obiektów, będących w zarządzie Państwa.

Do

Urzędów podległych i instytucyj nadzorowanych.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przesyła przy niniejszym pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 19 lipca 1946 r. Nr. D. V./2-2/54/45 w sprawie zaległości podatkowych za okres

okupacji, na rzecz związków samorządu terytorialnego z obiektów, będących pod zarządem Państwa — do wiadomości i wykonania.

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Tadeusz Cwik

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn. 31.VII.1946 r.

Warszawa, dnia 19 lipca 1946 r.

Ministerstwo Skarbu

Nr. D. V./2-2/54/45

Zaległości podatkowe za okres okupacji na rzecz związków samorządu terytorialnego z obiektów będących w zarządzie Państwa.

Do

Ministerstw Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Głównego Urzędu Likwidacyjnego, Głównego Inspektoratu Ochrony Skarbowej, Monopolów Państwowych, Mennicy Państwowej, Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych, Państwowej Rady Spółdzielczej, Prokuratorii Generalnej R. P., wszystkich Izb Skarbowych, Dyrekcji Ceł, Okręgowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej, Państwowego Zakładu Emerytalnego, Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego, Narodowego Banku Polskiego, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowego Banku Rolnego, Banku Akceptacyjnego, Pocztowej Kasy Oszczędności.

W związku z dekretem z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 128), Ministerstwo Skarbu zwraca się o wydanie podległym zarządom obiektów, będących pod zarządem Państwa, polecenia terminowego regulowania podatków, przypadających na rzecz związków samorządu terytorialnego za okres od chwili ich przejęcia pod zarząd Państwa.

Podsekretarz Stanu
T. Dietrych

22.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 19 sierpnia 1946 r. Nr. Ab/3888/46

w sprawie terminowej wypłaty uposażeń pracownikom państwowym na terenie Ziemi Odzyskanych.

Do

*Urzędów Inspekcji Pracy
Urzędów Zatrudnienia
Wojewódzkich Wydziałów Opieki
Społecznej.*

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej podaje do wiadomości i ścisłego zastosowania pismo

Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej z dnia 13 sierpnia 1946 r. L. dz. I/4555/46 w sprawie terminowej wypłaty uposażeń pracownikom państwowym na terenie Ziemi Odzyskanych.

Dyrektor Departamentu Ogólnego

1 zał.

Tadeusz Cwik

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn. 19.VIII.1946 r.

Warszawa, dnia 13 sierpnia 1946 r.

Biuro Kontroli

przy

Prezydium Krajowej Rady Narodowej

L. dz. I/4555/46

W sprawie terminowej wypłaty uposażeń pracownikom państwowym na terenie Ziemi Odzyskanych.

Do

Wszystkich Władz Centralnych

W czasie dokonywania czynności kontrolnych na terenie Ziemi Odzyskanych inspektorzy Biura Kontroli przy Prezydium K. R. N. niejednokrotnie stwierdzili znaczne opóźnienia w wypłacie uposażeń pracownikom państwowym.

Nieregularne wypłacanie uposażeń wprowadza rozgoryczenie wśród rzesz pracowniczych, może być przyczyną nadużyć ze strony nieopłacanych pracowników, którzy mogą dążyć do uzyskania środków egzystencji w drodze nielegalnej i może być wykorzystane przez wroga propagandę.

Z uwagi na powyższe, Biuro Kontroli prosi o wydanie podległym władzom zarządzeń, mających na celu terminowe wypłacanie należnych pracownikom uposażeń i dodatków.

Dyrektor Biura Kontroli
Inż Jan Grubecki

23.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 21 sierpnia 1946 r. Nr. Ap. 5380/46

w sprawie akt personalnych i trybu postępowania przy przyjmowaniu i zwalnianiu pracowników Urzędów Inspekcji Pracy i Zatrudnienia.

Do

*Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy,
Naczelników Urzędów Zatrudnienia*

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zarządza nadesłanie do akt personalnych — od tych wszystkich funkcjonariuszów podległych Obywatelowi, którzy dotychczas obowiązku tego nie wykonali — następujących dokumentów:

1) świadectwa urodzenia, ślubu, świadectwa urodzenia dzieci,

2) świadectwa, stwierdzającego stopień posiadanej wykształcenia (w przypadku zaginięcia lub zniszczenia, wypis postanowienia sądu zgodnie z dekretem z dnia 7 lipca 1945 r. — o odtwarzaniu dyplomów i świadectw z ukończenia nauki (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 164),

3) świadectwa z przebiegu dotychczasowej pracy,

4) dowodu stwierdzającego stosunek do służby wojskowej,

5) dowodu obywatelstwa polskiego (wystarczającym dowodem będzie odpis „Kennkarty”),

6) referencji dwóch osób z wyraźnym podaniem: nazwiska i imienia, bliższego adresu, stanowiska społecznego lub wykonywanego zawodu, bądź też opinii partyj politycznych, organizacji społecznych, stowarzyszeń,

7) od byłych funkcjonariuszów państwowych dowodu ustalającego charakter stosunku służbowego (etat, prowizorium, praktyka, kontrakt) i posiadaną ostatnio grupę uposażenia (w przypadku braku odpowiednich dokumentów, oświadczenie dwóch świadków z podaniem ich nazwiska, imienia, bliższego adresu, stanowiska społecznego, wykonywanego zawodu i podpisanymi poświadczonymi przez władzę państwową),

8) zaświadczenia Zarządu Gminnego lub Zarządu Miejskiego, ustalającego miejsce zamieszkania w okresie okupacji, albo inne dowody stwierdzające tę okoliczność,

9) oraz jednej fotografii.

Poświadczony odpisy tych dokumentów (oryginały zwrócić zainteresowanym) należy w terminie nieprzekraczalnym do dnia 31 października 1946 r. przesłać zbiorowo do Ministerstwa, Plac Dąbrowskiego 1, Wydział Personalny (poświadczona dokumentów może dokonać Okręgowy Inspektor Pracy, Naczelnik Urzędu Zatrudnienia).

Przy nadsyłaniu podań kandydatów zakwalifikowanych przez Ob. Okręgowego Inspektora Pracy, Naczelnika Urzędu Zatrudnienia, do pracy w Urzędzie podległym mu, należy nadesłać dwa równobrzmiące egzemplarze życiorysu, poświadczony odpisy wyżej wymienionych dokumentów oraz dwie fotografie (jedna do legitymacji służbowej, druga do akt personalnych).

Równocześnie Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zwraca jeszcze raz uwagę, że zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 1946 r. nie wolno powiększać stanu personelu, który był w dniu 1 lipca 1946 r.

Jeśliby jednak zachodziła konieczność powiększenia dotychczasowej obsady personalnej, winien Ob. Okręgowy Inspektor Pracy, Naczelnik Urzędu Zatrudnienia zgłosić szczegółowo umotywowany wniosek do Ministerstwa, które z kolei zwróci się o wyrażenie zgody na przyjęcie nowego pracownika do Komisarza Oszczędnościowego Budżetu przy Ministerstwie Skarbu.

W dalszym ciągu Ministerstwo przypomina, że przyjmowanie i zwalnianie pracowników należy wyłącznie do kompetencji Ministerstwa.

Kandydat może przystąpić do pracy tylko wówczas, jeśli Ministerstwo wyrazi uprzednio na to zgodę (przez nadesłanie nominacji, bądź też umowy). Dotychczas niekiedy praktykowane postępowanie zatrudnienia pracownika, a potem dopiero występowanie do Ministerstwa o aprobatę — jest niedopuszczalne i Ministerstwo przypadków takich tolerować nie będzie.

Sprawy personalne Ministerstwo będzie traktować, jako sprawy pilne.

Za przestrzeganie i wykonanie powyższych zarządzeń czynię odpowiedzialnym Ob. Okręgowego Inspektora Pracy (Naczelnika Urzędu Zatrudnienia).

Dyrektor Departamentu Ogólnego
Tadeusz Cwik

24.

PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ

z dn. 13 września 1946 r. Nr. Ab/4219/46
w sprawie depozytów w walutach obcych.

Do

Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy,
Wojewódzkich Wydziałów Opieki Społecznej
i do Urzędów Zatrudnienia.

Załączając przy niniejszym okólnik Nr. 464 Ministerstwa Skarbu z dnia 6 września 1946 r. Nr. D. II/12027/3/46 w sprawie depozytów w walutach obcych, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej poleca niezwłocznie przekazać do Narodowego Banku Polskiego posiadane z jakiegokolwiek tytułu depozyty w obcych walutach.

O wykonaniu zarządzenia należy zawiadomić Ministerstwo.

wz. Dyrektor Departamentu Ogólnego
Michał Krasocki

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn. 13.IX.46 r.

Warszawa, dnia 6 września 1946 r.

Ministerstwo Skarbu

Nr. D. II/12027/3/46

W sprawie depozytów
w walutach obcych.

OKÓLNIK Nr. 464

Do

(według numeracji Departamentu II Nr. 35/46)

Administrowanie depozytami w obcych walutach wymaga w obecnej chwili szczególnej czujności i znajomości rzeczy. Jedynie instytu-

cja, posiadająca fachowe wiadomości oraz zorganizowany serwis informacyjny może zawczasu przez odpowiednie kroki zapobiec stratom, jakie mogą powstać wskutek zmiany waluty, wycofania pewnych banknotów z obiegu itp.

W posiadaniu szeregu władz, urzędów i instytucyj znajdują się depozyty w obcych walutach. W myśl art. 528 K. Z. ciąży na przechowawcach obowiązek dokładania takiej staranności, jakiej zwykli dokładać przy przechowaniu rzeczy własnych. Ponieważ zaś przechowanie jest w danym wypadku funkcją urzędową, przeto, w razie przeoczenia przez depozytariuszy zmian, dotyczących zdeponowanej waluty, Skarb Państwa może być narażony na odpowiedzialność wskutek roszczeń odszkodowawczych deponentów, pomijając już stratę, jaką gospodarstwo narodowe poniesie wskutek utraty wartości waluty, stanowiącej depozyt.

Zapobiec temu można przez przeniesienie wszystkich depozytów w obcych walutach do Narodowego Banku Polskiego. Bank ten, będąc odpowiednio zorganizowany, może śledzić za zmianami, zachodzącymi w stosunkach walutowych krajów, w których walucie depozyt jest złożony i w miarę potrzeby przedsięwziąć odpowiednie kroki dla zachowania wartości depozytów.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie podległym władzom, urzędom i instytucjom zarządzenia, by posiadane z jakiegokolwiek tytułu depozyty w obcych walutach przekazały bezzwłocznie do Narodowego Banku Polskiego.

Narodowy Bank Polski przyjmie przesłane mu depozyty w obcych walutach w przechowanie, wystawiając kwity depozytowe. Narodowy Bank Polski będzie uprawniony do dysponowania depozytami w zakresie, w którym dyspozycja taka będzie, z uwagi na bezpieczeństwo depozytu, konieczna. W razie zmian w stanie depozytu Narodowy Bank Polski wystawi nowy kwit depozytowy na ten rodzaj waluty, na jaki skutkiem przeprowadzonej operacji dawna waluta zostanie skonwertowana.

Dyrektor Departamentu
L. Makowski

25.

**PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 21 września 1946 r. Nr. Ag. 3842/1--6
w sprawie zniesienia ograniczeń w niektórych robotach remontowych.

Do

Ob. Ob. Okręgowych Inspektorów Pracy
Wojewódzkich Wydziałów Opieki
Społecznej,
Urzędów Zatrudnienia.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej przesyła do wiadomości i przestrzegania pismo Ministerstwa Odbudowy z dnia 14 września 1946 r. L. dz. III/12287/2/46.

wz. Dyrektor Departamentu Ogólnego
Michał Krasocki

1 zał.

Zał. do p. o. M. P. i O. S. z dn. 21. IX. 1946 r.

Warszawa, dnia 14 września 1946 r.

Ministerstwo Odbudowy

L. dz. III/12287/2/46.

Do

Wszystkich Ministerstw
(z wyjątkiem Obrony Narodowej,
Komunikacji, Poczty i Telegrafów),
Wszystkich Dyrekcji Odbudowy,
Wszystkich Wojewódzkich Wydziałów
Odbudowy,
Wydział Odbudowy m. Łodzi,
B. O. S.

Nawiązując do okólnika Nr. 32 z dnia 1. XII. 45 r. dotyczącego ograniczeń w robotach remontowych, Ministerstwo Odbudowy zarządza następujące zmiany:

- 1) dopuszcza się szklenie także zimowych ram okiennych i drzwi balkonowych,
- 2) dopuszcza się malowanie olejne lamperyj na ścianach w łazienkach, klozetach, kuchniach (przy zlewie), a także w pomieszczeniach publicznych, uczęszczanych przez dużą ilość interesantów.

Zakaz wykonywania robót elewacyjnych oraz inne ograniczenia, zgodnie z okólnikiem Nr. 32, nadal obowiązują i winny być przestrzegane.

Podsekretarz Stanu
Inż. St. Pietrusiewicz

VI. R Ó Ż N E

26.

DEKRET

z dnia 16 stycznia 1946 r.

o powszechnym obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

(Dz. U. R. P. Nr. 31 z dnia 17 lipca 1946 r., poz. 195).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Celem rozwijania i utrzymania tężyzny fizycznej obywateli Rzeczypospolitej i dla zapewnienia siłom zbrojnym Rzeczypospolitej Polski Żołnierza - Obywatela, obrońcy jej niepodległości, granic i ustroju demokratycznego — wprowadza się powszechny obowiązek wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

Art. 2. Obowiązku przysposobienia wojskowego podlegają wszyscy obywatele bez różnicy płci, począwszy od lat 16-tu.

Art. 3. Od obowiązku przysposobienia wojskowego wolne są osoby, uznane za zupełnie niezdolne do jego pełnienia.

Art. 4. 1. Całokształt prac wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego prowadzi Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego.

2. Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej, wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej określi bliżej zakres powszechnego obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz sposób wykonania.

3. Wykonanie obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na terenie szkół określi rozporządzenie Ministra Oświaty, wydane w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 5. Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego dekretu lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych, podlega w trybie administracyjnym karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 30,000 zł albo jednej z tych kar.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Administracji Publicznej, Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Obrony Narodowej
Marian Spychalski

wz. Minister Oświaty
Władysław Bienkowski
wz. Minister Administracji Publicznej
Aleksander Zaruk-Michalski
wz. Minister Zdrowia
Jerzy Morzycki
Minister Pracy i Opieki Społecznej
Jan Stańczyk

27.

DEKRET

z dnia 14 maja 1946 r.

o powołaniu pracowników służby zdrowia do walki z epidemiami.

(Dz. U. R. P. Nr. 23 z dnia 6 czerwca 1946 r., poz. 150).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. W przypadkach wielkiego natężenia chorób epidemicznych może Minister Zdrowia powoływać do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami lekarzy, farmaceutów, fclcerów, pielęgniarzy i inne osoby przeszkolone w sanitarnej służbie pomocniczej, jak kontrolerzy sanitarni, dezynfektorzy i t.p. Powołanie następuje na podstawie zarządzenia Ministra Zdrowia na czas określony, nie dłuższy jednak niż jeden rok.

2. Minister Zdrowia może przekazać prawo powołania władzy administracji ogólnej II instancji z wyjątkiem powołania lekarzy i farmaceutów.

3. Można powoływać do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami również osoby, które nie mają prawa wykonywania zawodu na obszarze Państwa Polskiego, posiadają je jednak w innych państwach na mocy uzyskanych tam dyplomów. Powołanie upoważnia do wykonywania zawodu w zakresie publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami.

4. Nie mogą być powoływane osoby, które nie ukończyły 17 lat życia lub przekroczyły 55 rok życia, oraz osoby, które nie mogą być powoływane do świadczeń osobistych w myśl art. 4 ust. 1 pkt. 1—4 oraz pkt. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o świadczeniach osobistych (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr. 55, poz. 354). Funkcjonariusze państwowi lub pracownicy przedsiębiorstw państwowych mogą być powoływani tylko w porozumieniu z właściwymi ministrami.

5. Powołanie do publicznej służby zdrowia do walki z epidemiami nie rozwiązuje stosunku służbowego lub stosunku pracy istniejącego w czasie powołania. W okresie powołania uposa-

żenie lub wynagrodzenie za pracę z tego stosunku nie należy się.

Art. 2. 1. Powołany otrzymuje uposażenie odpowiadające normom stosowanym w państwowej służbie cywilnej, zwiększone o dodatek epidemiczny w wysokości 30%. Rozporządzenie Ministra Zdrowia wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi zasady ustalenia wysokości uposażenia. Uposażenie wypłaca urząd lub instytucja, w której powołany pełni służbę.

2. Powołanemu służy prawo do zwrotu udowodnionych kosztów jednorazowego przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca służbowego i z powrotem.

3. Prawo do uposażenia służy powołanemu przez okres rzeczywistego pełnienia służby na skutek powołania oraz w ciągu 6 tygodni po zwolnieniu.

4. Powołany podlega ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Art. 3. 1. W razie niemożności dalszego pełnienia przez powołanego obowiązków służbowych wskutek choroby powołany zachowuje prawo do uposażenia przez okres 3 miesięcy.

2. Jeżeli niemożność pełnienia przez powołanego obowiązków służbowych wynika wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, albo wskutek zachorowania na chorobę zakaźną, panującą w miejscu służbowego pobytu, prawo określone w ust. 1 przedłuża się do 6 miesięcy.

3. Powołanemu, który wskutek nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, albo wskutek zachorowania na chorobę zakaźną, panującą w miejscu służbowego pobytu, stał się całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, lub jego rodzinie służy po upływie terminów wskazanych w ust. 1 i 2 prawo do odszkodowania lub zaopatrzenia ze Skarbu Państwa, w ramach przepisów art. 15 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198).

Art. 4. 1. Kto uchyla się od obowiązku nałożonego na podstawie art. 1 lub nie wykonuje poleceń przełożonego w czasie pełnienia obowiązków służbowych, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 10,000 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Do orzekania o wykroczeniach wymienionych w ust. 1 powołane są władze administracji ogólnej I instancji.

Art. 5. Osoby powołane na zasadzie niniejszego dekretu nie podlegają powołaniu do pracy na zasadzie dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 24).

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 7. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie traci moc obowiązującą art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 712).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

Minister Zdrowia
Franciszek Litwin

Minister Skarbu
Konstanty Dąbrowski

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

28.

DEKRET

z dnia 12 czerwca 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 28 z dnia 28 czerwca 1946 r., poz. 175)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 2. otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Ustanawia się 12 grup uposażenia zasadniczego według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych
I	3.900
II	3.080
III	2.760
IV	2.340
V	2.030
VI	1.825
VII	1.750
VIII	1.630
IX	1.520
X	1.370
XI	1.280
XII	1.200”.

2) Po art. 5 dodaje się nowy artykuł 5a w brzmieniu następującym:

„Art. 5a. Funkcjonariuszowi państwowemu służy prawo do dodatku rodzinnego, którego wysokość oraz warunki pobierania określi rozporządzenie Rady Ministrów”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1946 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 88), zmieniony dekretem z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 137) oraz z dnia 6 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 267).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu
Konstanty Dąbrowski

Minister Obrony Narodowej
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego
Stanisław Radkiewicz

Minister Spraw Zagranicznych
Wincenty Rzymowski

Minister Sprawiedliwości
Henryk Świątkowski

Minister Oświaty
Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki
Władysław Kowalski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa
Stanisław Tkaczow

Minister Przemysłu
Hilary Minc

Minister Informacji i Propagandy
Stefan Matuszewski

Minister Żeglugi i Handlu Zagr.
Stefan Jędrzychowski

Minister Odbudowy
Michał Kaczorowski

Minister Komunikacji
Jan Rabanowski

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

wz. Minister Zdrowia
Tadeusz Michejda

Minister Poczty i Telegrafów
Józef Putek

Minister Ziem Odzyskanych
Władysław Gomułka

Minister Apropowizacji i Handlu
Jerzy Sztachelski

29.

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o państwowym planie inwestycyjnym.

(Dz. U. R. P. Nr. 32 z dnia 29 lipca 1946 r., poz. 200)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

D z i a ł I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Inwestycjami w rozumieniu niniejszego dekretu są wszelkie zakłady gospodarcze, powodujące wzrost lub zachowanie trwałych dóbr produkcyjnych (wytwórczych), bądź dóbr trwałego użytkowania, a w szczególności nakłady związane z:

- a) podstawowymi urządzeniami gospodarczymi,
- b) budownictwem użytkowym i mieszkalnym,
- c) nowymi urządzeniami produkcji dóbr i usług,
- d) remontem kapitalnym i zabezpieczeniem istniejących urządzeń produkcyjnych,
- e) uzupełnianiem urządzeń produkcyjnych i renowacją zużytych,
- f) nabyciem patentów i licencji oraz udziałów w nowotworzonych przedsiębiorstwach,
- g) pracami wstępnymi do inwestycji, które mają być wykonane w następnym okresie,
- h) gromadzeniem specjalnych długotrwałych zapasów surowców, półfabrykatów i środków produkcji.

2. Rozporządzenie Ministra Odbudowy wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i właściwymi ministrami określi, jakiego rodzaju remonty uważane są za kapitalne i jakie prace mają charakter wstępny do przyszłych inwestycji.

Art. 2. 1. Państwowy plan inwestycyjny obejmuje następujące inwestycje:

- a) administracji państwowej,
- b) instytucji, zakładów i przedsiębiorstw państwowych lub będących pod zarządem państwowym,
- c) samorządu terytorialnego, instytucji, zakładów i przedsiębiorstw komunalnych oraz związków i instytucji publiczno-prawnych,
- d) spółdzielni,
- e) osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego.

2. Inwestycje wymienione w ust. 1 pkt. d) i e) wchodzi do państwowego planu inwestycyjnego tylko w tych przypadkach, gdy wykonywane są przy pomocy Państwa lub instytucji państwowych albo prawa publicznego, udzielanej bądź w postaci kredytów bankowych, bądź przydziałów surowców lub mate-

riałów, bądź ulg podatkowych, bądź w jakiejkolwiek innej postaci.

Art. 3. Wydatki inwestycyjne administracji państwowej, instytucyj, zakładów, przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw pod zarządem państwowym, wydatki inwestycyjne samorządu terytorialnego i instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw komunalnych oraz związków i instytucyj publiczno - prawnych mogą być dokonywane tylko w ramach i na podstawie państwowego planu inwestycyjnego, nawet w razie posiadania odpowiednich własnych środków na pokrycie projektowanych wydatków inwestycyjnych, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Art. 4. 1. Okres, na jaki sporządzany jest plan inwestycyjny, uzależniony jest od potrzeb, wynikających z sytuacji gospodarczej kraju oraz zamierzeń inwestycyjnych, i ustalony zostaje w drodze uchwały Rady Ministrów.

2. Okres Planu Inwestycyjnego nie może być jednak krótszy od okresu budżetowego, jeżeli zaś obejmuje kilka okresów budżetowych, początek i koniec okresu objętego planem inwestycyjnym powinien pokrywać się z odpowiednim okresem budżetowym.

Art. 5. 1. Państwowe plany inwestycyjne sporządza na jeden okres budżetowy są planami szczegółowymi, na okresy zaś dłuższe, aniżeli jeden okres budżetowy, sporządzane są plany ogólne, zawierające wytyczne co do zakresu i rozmiaru planu oraz hierarchii i kolejności potrzeb inwestycyjnych. Na poszczególne okresy budżetowe, objęte planem ogólnym, sporządza się plany szczegółowe według przepisów Działu II.

2. Rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, ustali sposób sporządzania państwowego planu inwestycyjnego na okresy dłuższe, aniżeli jeden okres budżetowy.

Art. 6. 1. Państwowe plany inwestycyjne zarówno ogólne, jak i szczegółowe ogłaszane są w formie ustaw.

2. Uchwalenie w drodze ustawodawczej planu szczegółowego następuje w terminach i z zachowaniem warunków, przewidzianych dla budżetu państwowego.

Art. 7. W zakresie inwestycyj nie objętych państwowym planem inwestycyjnym Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń uzależnić dokonywanie ich od zachowania przez inwestorów specjalnych warunków, dotyczących sposobu finansowania tych inwestycyj oraz sposobu i rozmiaru korzystania z rozdziału surowców, materiałów, sprzętu technicznego i taboru transportowego.

Art. 8. 1. Do przedsiębiorstw osób fizycznych lub prawnych prawa prywatnego, dokonywających inwestycyj objętych państwowym planem inwestycyjnym, bądź wpłat lub lokat na cele inwestycyjne, stosuje się art. 29 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 4).

2. Rodzaje wpłat lub lokat, do których będzie miał zastosowanie przepis 1, oraz warunki, na jakich mają one być dokonywane,

ustali rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

D z i a ł II.

Sporządzanie planu szczegółowego.

Art. 9. 1. Państwowy plan inwestycyjny sporządza Centralny Urząd Planowania na podstawie projektów przedłożonych przez następujące władze oraz instytucje:

a) w zakresie inwestycyj administracji państwowej oraz inwestycyj instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw pod zarządem państwowym — przez właściwych ministrów;

b) w zakresie wszelkich inwestycyj użyteczności publicznej i budowlanych związków samorządowych, w zakresie budownictwa mieszkaniowego innych związków, instytucyj prawa publicznego oraz spółdzielni i ich związków, w zakresie wszelkich inwestycyj budowlanych osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego — przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej oraz innymi właściwymi ministrami;

c) w zakresie inwestycyj spółdzielni nie objętych pkt. b) — przez właściwe związki rewizyjne bądź gospodarcze tych spółdzielni za pośrednictwem Państwowej Rady Spółdzielczej;

d) w zakresie pozostałych inwestycyj związków, instytucyj prawa publicznego oraz osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego — przez właściwych ministrów.

2. Projekty sporządzane są na podstawie wniosków inwestorów o objęcie projektowanej przez nich inwestycyj państwowym planem inwestycyjnym lub z inicjatywy władz oraz instytucyj zainteresowanych.

Art. 10. Prezes Centralnego Urzędu Planowania ustali w drodze instrukcji:

a) zakres inwestycyj objętych planem szczegółowym;

b) wzory wniosków o objęcie planem szczegółowym, sposób ich wypełniania przez inwestorów oraz terminy składania tych wniosków;

c) zasady preeliminowania kosztów zamierzonych inwestycją;

d) zasady, na których oparte będzie zapotrzebowanie sił roboczych i materiałów;

e) sposób sporządzania i termin przekładania projektów do planu szczegółowego (art. 9 ust. 1);

f) sposób koordynacji wstępnych prac nad projektami poszczególnych kategorii inwestorów, wymienionych w art. 9 ust. 1.

Art. 11. Przedłożone projekty do planu szczegółowego Centralny Urząd Planowania uzgadnia z właściwymi ministrami lub przedstawicielami inwestorów i włącza do planu szczegółowego z uwzględnieniem hierarchii i kolejności potrzeb, odpowiednio do możliwości finansowych i materiałowych oraz rozporządzalnych sił roboczych.

D z i a ł III.

Pokrywanie wydatków planu szczegółowego.

Art. 12. Wydatki związane z wykonaniem państwowego planu inwestycyjnego pokrywane są ze środków własnych inwestorów, z dotacji Skarbu Państwa oraz w drodze operacji finansowych i kredytowych, opartych o niżej wymienione źródła:

- a) państwowy fundusz inwestycyjny, przewidziany w odrębnych przepisach prawnych;
- b) fundusze amortyzacyjne przedsiębiorstw państwowych;
- c) fundusze lokacyjne instytucji oszczędnościowych, bankowych i ubezpieczeniowych;
- d) wszelkie inne fundusze o przeznaczeniu inwestycyjnym, tworzone na podstawie specjalnych przepisów prawnych;
- e) wpływy ze sprzedaży mienia państwowego po pokryciu ciężących na nim zobowiązań;
- f) wpływy z wewnętrznych operacji kredytowych;
- g) kredyty zagraniczne średnio- i długoterminowe;
- h) lokaty Skarbu Państwa.

Art. 13. Każdorazowy państwowy plan finansowy ustala, w jakim rozmiarze przewidziane w planie szczegółowym wydatki są pokrywane bądź z własnych środków inwestorów, bądź z dotacji Skarbu Państwa, bądź też z operacji finansowych i kredytowych.

2. Do czasu ogłoszenia ustawy o państwowym planie finansowym Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania ustala plan finansowego pokrycia planu szczegółowego ze środków przewidzianych w ust. 1.

Art. 14. 1. Kredyty na pokrycie wydatków, przewidzianych planem szczegółowym, będą uruchamiane na wniosek właściwych ministrów co kwartał przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

2. Kredyty będą uruchamiane tylko na te cele, na które zostały przyznane z wyjątkiem przypadku, przewidzianego w art. 17.

Art. 15. Jeżeli sytuacja gospodarcza na to pozwala, może nastąpić włączenie do planu szczegółowego nowych inwestycji w drodze uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu, pod warunkiem, że związane z tym zwiększenie kwoty wydatków, przewidzianych planem inwestycyjnym, nie przekroczy 10% ogólnej kwoty planu i że zwiększenie to znajdzie pokrycie z innych źródeł, aniżeli dotacje Skarbu Państwa.

D z i a ł IV.

Wykonanie planu szczegółowego.

Art. 16. Wykonanie planu szczegółowego należy do zakresu działania właściwych ministrów.

Art. 17. Prezes Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami może dokonywać zmian w ramach określonych postanowieniami każdorazowego planu szczegółowego.

Art. 18. Włączenie do planu nowych robót, nie przewidzianych w planie szczegółowym, może być dokonane na zasadzie uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu, jeżeli nie pociąga to za sobą zwiększenia ogólnej kwoty wydatków, przewidzianych planem.

Art. 19. 1. Kredyty przewidziane przez państwowy plan finansowy wygasają po upływie trzech miesięcy od końca okresu budżetowego.

2. Kredyty nie wydatkowane podlegają zwrotowi.

3. Sposób zarachowania kredytów nie wykorzystanych ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania z tym ograniczeniem, że mogą być przeznaczone tylko na cele inwestycyjne.

Art. 20. Sprawozdanie finansowe z wykonania planu szczegółowego w zakresie środków finansowych, dostarczonych przez Skarb Państwa, wchodzi do zamknięcia rachunków państwowych za dany okres budżetowy.

Art. 21. Zasady nadzoru i sprawozdawczości z wykonania i finansowania państwowego planu inwestycyjnego ustali rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania albo Ministra Skarbu, każdego we właściwym zakresie działania.

Art. 22. Prezes Centralnego Urzędu Planowania może w porozumieniu z właściwymi ministrami przedsięwziąć doraźne czynności kontrolne w zakresie wykonania planu szczegółowego, mające na celu ustalenie postępu robót inwestycyjnych, sposobu gospodarowania finansowego i materiałowego oraz wykorzystania sił roboczych.

Art. 23. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego
Stanisław Radkiewicz

wz. Minister Obrony Narodowej
Marian Spychalski

wz. Minister Skarbu
Daniel Kuszewski

wz. Minister Oświaty
Bronisław Biedowicz

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Mikołajczyk

wz. Minister Przemysłu
Wacław Ciszewski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego
Stefan Jędrychowski
Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik
wz. Minister Spraw Zagranicznych
Zygmunt Modzelewski
wz. Minister Sprawiedliwości
Leon Chajn
Minister Kultury i Sztuki
Władysław Kowalski
Minister Leśnictwa
Stanisław Tkaczow
wz. Minister Apropowizacji i Handlu
Alfred Jaroszewicz
Minister Odbudowy
Michał Kaczorowski
wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski
Minister Komunikacji
Jan Rabanowski
Minister Zdrowia
Franciszek Litwin
Minister Informacji i Propagandy
Stefan Matuszewski
Minister Poczty i Telegrafów
Józef Putek
Minister Ziem Odzyskanych
Władysław Gomułka

30.

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o utworzeniu Państwowego Instytutu Higieny Psychicznej.

(Dz. U. R. P. Nr. 34 z dnia 2 sierpnia 1946 r., poz. 207)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Państwowy Instytut Higieny Psychicznej, jako zakład naukowo - badawczy, z siedzibą w Warszawie, w dalszym ciągu dekretu niniejszego zwany „Instytutem”.

Art. 2. Zadaniem Instytutu jest prowadzenie badań naukowych z zakresu higieny psychicznej, doszkalanie fachowego personelu oraz praktyczne stosowanie wyników badań w postaci prowadzenia poradni i oddziałów klinicznych (obserwacyjnych) oraz zakładów leczniczo-wychowawczych.

Art. 3. Instytut jest osobą prawną. Za zgodą Ministra Zdrowia Instytut może przyjmować zapisy i darowizny na cele związane ze swą działalnością.

Art. 4. Instytut otrzymuje do bezpłatnego użytkowania całkowity majątek działu higieny psychicznej Państwowego Zakładu Higieny.

Art. 5. Na czele Instytutu stoi dyrektor, mianowany przez Ministra Zdrowia. Organem do-

radczym dyrektora Instytutu jest rada naukowa, której skład określi statut.

Art. 6. Szczegółowy zakres działania i organizację Instytutu ustali statut nadany przez Ministra Zdrowia w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu. Statut zostanie ogłoszony w „Monitorze Polskim”.

Przepisy, dotyczące organizacji doszkalania w zakresie działania Instytutu, wydaje Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bieruł

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

wz. Minister Zdrowia
Tadeusz Michejda

Minister Oświaty
Czesław Wycech

Minister Skarbu
Konstanty Dąbrowski

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

31.

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o ogrodach działkowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 34 z dnia 2 sierpnia 1946 r., poz. 208)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

R o z d z i a ł I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Celem ogrodów działkowych jest spożytkowanie wolnego czasu ludzi pracy umysłowej i fizycznej oraz ich rodzin przez umożliwienie im zajęcia w zdrowotnych warunkach na działce ziemi i ułatwienie uzyskania tą drogą płodów ogrodniczych dla zaspokojenia własnych potrzeb i podniesienia w ten sposób swego poziomu zdrowotnego i gospodarczego.

Art. 2. Ogrody działkowe są stałe i czasowe.

Art. 3. 1. Ogrodem działkowym stałym jest obszar ziemi trwale przeznaczony na ten cel, położony w obrębie lub w pobliżu osiedla, ogrodzony i zaopatrzony w niezbędne urządzenia ogrodnicze, sanitarne i społeczne.

2. Ogrodem działkowym czasowym jest obszar ziemi, położony w obrębie osiedla, przeznaczony na ten cel na przeciąg lat 2 — 10, i uprawiany przez użytkowników głównie dla zaspokojenia potrzeb żywnościowych.

Art. 4. Ogrody działkowe są urządzeniami użyteczności publicznej.

R o z d z i a ł II.

Ogrody działkowe stałe.

Art. 5. Dla każdego osiedla, w którym co najmniej 20% ludności zamieszkuje domy zbiorowe, pozbawione ogrodów, będą utworzone stałe ogrody działkowe.

Art. 6. 1. Obowiązek zakładania ogrodów działkowych ciąży na gminach.

2. Zakłady pracy, zatrudniające więcej niż 200 osób, obowiązane są w warunkach określonych w art. 5 zakładać i utrzymywać ogrody działkowe stałe dla swych pracowników i ich rodzin.

Art. 7. 1. Na cele ogrodów działkowych stałych zostaną użyte grunty, które stanowią własność gminy lub będą nabyte, bądź wydzierżawione przez gminę na te cele oraz grunty przekazane gminie na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 3, poz. 13).

2. W razie braku takich terenów gminie służy prawo nabycia odpowiednich gruntów w drodze wyłączenia.

3. Ogrody działkowe, określone w art. 6 ust. 2, będą zakładane na gruntach stanowiących własność zakładu pracy, a w razie braku takich gruntów — na terenach, określonych w ust. 1, przekazanych na ten cel przez gminę.

Art. 8. Grunty pod ogrody działkowe stałe wyznacza gmina zgodnie z planami zagospodarowania przestrzennego. Do czasu uprawomocnienia się tych planów postanowienie o wyznaczeniu gruntu podejmuje zarząd miejski na podstawie uchwały miejskiej rady narodowej, a zarząd gminy na podstawie uchwały powiatowej rady narodowej.

Art. 9. 1. Ogrody działkowe zakłada się na gruntach nadających się do uprawy ogrodniczej.

2. Ogrody winny być tak położone, aby odległość ich od dzielnic, dla których są przeznaczone, nie powodowała zbytnej straty czasu dla użytkowników i nie zniechęcała ich do pracy w ogrodzie.

Art. 10. Gminy i zakłady pracy obowiązane są zaopatrzyć ogrody działkowe stałe w ogrodzenie, wodę i odpowiednie urządzenia techniczne, sanitarne i społeczne oraz utrzymywać te urządzenia w stanie zdatnym do użytku.

Art. 11. 1. Ogrody działkowe podzielone będą na działki.

2. Ogród działkowy stały obejmować będzie co najmniej 40 działek, z których każda powinna mieć obszar 100 — 500 m kw.

Art. 12. Gminy i zakłady pracy wydzierżawiają stałe ogrody działkowe zorganizowanym w celu prowadzenia tych ogrodów towarzystwom ogrodów działkowych, które oddają w poddzierżawę swoim członkom poszczególne działki.

Art. 13. Użytkownikami działek mogą być

tylko osoby, które nie posiadają gruntu do uprawy w obrębie osiedla, uprawiają działki dla potrzeb własnych i swej rodziny, wykonują pracę na działce bez pomocy sił najemnych i należą do miejscowego towarzystwa ogrodów działkowych.

R o z d z i a ł III.

Ogrody działkowe czasowe.

Art. 14. W osiedlach odpowiadających warunkom określonym w art. 5 tworzone będą oprócz ogrodów stałych ogrody działkowe czasowe o obszarze odpowiadającym potrzebom ludności.

Art. 15. Na cele zakładania ogrodów działkowych czasowych użyte będą:

- 1) położone w obrębie osiedla grunty niewyzyskane,
- 2) grunty przeznaczone w planach zagospodarowania przestrzennego na inne cele publiczne, zwłaszcza na cele innych kategorii zieleni, jeżeli realizacja tych celów nastąpić ma w późniejszym terminie.

Art. 16. Gmina zaopatruje ogrody działkowe czasowe w niezbędne urządzenia techniczne i sanitarne i utrzymuje je w stanie zdatnym do użytku.

Art. 17. Do ogrodów działkowych czasowych stosują się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1, 7 ust. 1, 9, 11 ust. 1, 12 i 13.

R o z d z i a ł IV.

Popieranie akcji ogrodów działkowych. Nadzór.

Art. 18. 1. Na cele związane z zakładaniem i utrzymywaniem ogrodów działkowych będą w budżetach gmin i zakładów pracy przeznaczone potrzebne sumy w granicach udzielonych na ten cel kredytów lub dotacji państwowych oraz fundusze uzyskane na podstawie art. 19.

2. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrami: Odbudowy, Administracji Publicznej, Ziemi Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Apropowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia ustali rodzaj i zakres pomocy państwowej na cele określone w ust. 1 oraz pomocy dla towarzystw ogrodów działkowych i użytkowników działek.

Art. 19. Kwoty czynszów, pobrane przez gminę z tytułu wydzierżawienia działek, użyte będą wyłącznie na cele ogrodnictwa działkowego.

Art. 20. 1. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia stałego ogrodu działkowego na inny teren przed ukończeniem terminu dzierżawy gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty, wynikłe z tego powodu, oraz zwrócić koszty włożone przez dzierżawców w inwestycje w wysokości umożliwiającej uprawienie działki na tym samym poziomie kultury na innym terenie.

2. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia czasowego ogrodu działkowego na inny teren przed zebraniem zbiorów gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom

szkody i straty do wysokości wartości niezembranych plonów.

Art. 21. Nadzór fachowy nad ogrodami działkowymi, prowadzenie poradni w sprawach ogrodnictwa działkowego, popieranie prac naukowych w tym zakresie i inicjowanie akcji społecznej należy do towarzystw ogrodów działkowych, zrzeszonych w związek towarzystw ogrodów działkowych.

Art. 22. Zarządy miejskie i gminne wydają w ramach regulaminu wzorowego, opracowanego przez związek ogrodów działkowych i zatwierdzonego przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Ministrem Ziem Odzyskanych oraz innymi właściwymi Ministrami, przepisy porządkowe o sposobie użytkowania ogrodów działkowych.

ROZDZIAŁ V.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Apropowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

Minister Odbudowy
Michał Kaczorowski

Minister Skarbu
Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych
Władysław Gomułka

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Mikołajczyk

wz. Minister Apropowizacji i Handlu
Alfred Jaroszewicz

wz. Minister Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

Minister Zdrowia
Franciszek Litwin

32.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1946 r.

w sprawie tymczasowego podziału administracyjnego Ziem Odzyskanych.

(Dz. U. R. P. Nr. 28 z dnia 28 czerwca 1946 r., poz. 177)

Na podstawie art. 5 ust. 1 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 295) zarządza się, co następuje.

§1. Na Ziemach Odzyskanych tworzy się następujące województwa: województwo olsztyńskie z siedzibą władz wojewódzkich w Olsztynie, województwo szczecińskie z siedzibą

władz wojewódzkich w Szczecinie, województwo wrocławskie z siedzibą władz wojewódzkich we Wrocławiu.

§ 2. 1. Województwo olsztyńskie obejmuje powiaty: bartoszycki, braniewski, giżycki, łańcucki, kętrzyński, lidzbarski, morąski, mrągowski, nidzicki, olsztyński, m. Olsztyn (powiat miejski), ostródzki, pastęcki, piski, reszelski, suski, szczeciński, węgorszewski.

2. Województwo szczecińskie obejmuje powiaty: białogardzki, bytowski, chojeński, choszczeński, człuchowski, drawski, gryficki, gryfiński, kamieński, kołobrzeski z m. Kołobrzegiem, koszaliński z m. Koszalinem, łobeski, miasteczki, myśliborski, nowogardzki, pyrzycki, sławieński, słupski z m. Słupskiem, stargardzki z m. Stargardem, szczeciński, m. Szczecin (powiat miejski), szczecinecki, wałecki, woliński, złotowski.

3. Województwo wrocławskie obejmuje powiaty: bolesławiecki, brzeski z m. Brzegiem, bystrzycki, dzierzoniowski, głogowski z m. Głogowem, górowski, jaworski, jeleniogórski z m. Jelenią Górą, kamiennogórski, kłodzki, koźuchowski, legnicki z m. Legnicą, lubański, lubiński, lwówecki, milicki, namysłowski, oleśnicki, oławski, strzeliński, szprotawski, sycowski, średzki, świdnicki z m. Świdnicą, trzebnicki, wałbrzycki, m. Wałbrzych (powiat miejski), wrocławski, m. Wrocław (powiat miejski), wrocławski, ząbkowicki, zgorzelecki, złotoryjski, zagański, żarski.

§ 3. Z obszaru Ziem Odzyskanych włącza się do:

1. obszaru województwa białostockiego powiaty: etcki, gołdapski, olecki,

2. obszaru województwa gdańskiego powiaty: elbląski z m. Elblągiem, kwidzyński, lęborski, malborski, sztumski,

3. obszaru województwa poznańskiego powiaty: babimojski, gorzowski z m. Gorzowem i m. Kostrzynem, gubiński, krośnieński, międzyrzecki, pilski z m. Piłą i obszarem dotychczasowego powiatu trzcianckiego, rzepiński, skwierzyński, sulęciński, strzelecki, świebodziński, wschowski, zielonogórski,

4. obszaru województwa śląskiego powiaty: bytomski, m. Bytom (powiat miejski), dobrodzieński, gliwicki, m. Gliwice (powiat miejski), głubczycki, grodkowski, kluczborski, kozielski, niemodliński, niski z m. Nisą, oleski, opolski z m. Opolem, prudnicki, raciborski z m. Raciborzem, strzelecki, m. Zabrze (powiat miejski).

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych oraz innym właściwym ministrom, stosownie do zakresu ich działania.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka-Morawski

Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych
Władysław Gomułka

33.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 maja 1946 r.

w sprawie powołania ekspozytur urzędów wojewódzkich na obszarze Ziemi Odzyskanych.

(Dz. U. R. P. Nr. 28 z dnia 28 czerwca 1946 r., poz. 178)

Na podstawie art. 4 ust. 2 dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziemi Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 295) w związku z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 80, poz. 555) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na okres przejściowy, dopóki tego wymagać będą potrzeby nadzwyczajne zarządu Ziemi Odzyskanych, tworzy się ekspozytury urzędów wojewódzkich na określonych w niniejszym rozporządzeniu obszarach województw: w Gorzowie — dla województwa poznańskiego, w Szczecinku — dla szczecińskiego, w Opolu — dla śląskiego i w Bolesławcu — dla wrocławskiego.

§ 2. Zakres działania ekspozytury urzędu wojewódzkiego poznańskiego z siedzibą w Gorzowie obejmuje powiaty: babimojski, gorzowski, gubiński, krośnieński, międzyrzecki, pilski, rzepiński, skwierzyński, sulęciński, strzelecki, świebodziński, wschowski, zielonogórski.

§ 3. Zakres działania ekspozytury urzędu wojewódzkiego szczecińskiego z siedzibą w Szczecinku obejmuje powiaty: białogardzki, bytowski, człuchowski, drawski, koszaliński, miasteczki, sławiński, słupski, szczecinecki, wałeccki i złotowski.

§ 4. Zakres działania ekspozytury urzędu wojewódzkiego śląskiego z siedzibą w Opolu, obejmuje powiaty: bytomski, m. Bytom, dobrodzieński, gliwicki, m. Gliwice, głubczycki, grodkowski, kluczborski, kozielski, niemodliński, niski, oleski, opolski, prudnicki, raciborski, strzelecki, m. Zabrze.

§ 5. Zakres działania ekspozytury urzędu wojewódzkiego wrocławskiego z siedzibą w Bolesławcu obejmuje powiaty: bolesławiecki, głogowski, jaworski, jeleniogórski, kamiennogórski, kożuchowski, legnicki, lubański, lubiński, lwówecki, szprotawski, zgorzelecki, złotoryjski, zagański i żarski.

§ 6. Ekspozytura urzędu wojewódzkiego jest organem podległym wojewodzie i uprawniona jest do stałego spełniania pod nadzorem wojewody zadań z zakresu działania wojewody, określonych w niniejszym rozporządzeniu, oraz do wydawania w imieniu wojewody w tym zakresie samoistnych orzeczeń i zarządzeń ze skutkiem prawnym, równym orzeczeniom i zarządzeniom wojewody.

§ 7. Do zakresu działania ekspozytury urzędu wojewódzkiego należy załatwianie spraw:

- a) prawnie - administracyjnych,
- b) samorządowych,
- c) osadnictwa,
- d) aprowizacji i handlu,

a nadto w ekspozyturach urzędów wojewódz-

kich: śląskiego i poznańskiego spraw społecznych - politycznych.

Po za tym do zakresu działania ekspozytur należy inspekcja działających na podległym im obszarze starostw.

§ 8. Ekspozytura urzędu wojewódzkiego dzieli się na wydziały.

§ 9. Kierownikiem ekspozytury urzędu wojewódzkiego jest wicewojewoda.

W zakresie działania ekspozytury wicewojewoda jest z urzędu zastępcą wojewody jako szefa administracji ogólnej i zwierzchnikiem służbowym personelu zgodnie z przepisami prawa, interesem publicznym oraz wskazaniami wojewody.

§ 10. Kierowników ekspozytur urzędów wojewódzkich w Szczecinku i Bolesławcu wyznacza Minister Ziemi Odzyskanych.

Kierowników ekspozytur urzędów wojewódzkich w Gorzowie i Opolu wyznacza Minister Ziemi Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 11. Ani ekspozytura, ani też jej kierownik nie występują na zewnątrz samodzielnie, lecz tylko w imieniu wojewody.

Wszystkie pisma, wychodzące z ekspozytury, mają nagłówek „Urząd Wojewódzki” z oznaczeniem województwa w formie przymiotnikowej, a pod nagłówkiem dodatek „Ekspozytura w”

Kierownik ekspozytury podpisuje w sposób następujący: „Za Wojewodę—Wicewojewoda”.

§ 12. Ekspozytura ma prawo i obowiązek w zakresie spraw wyszczególnionych w § 7:

- a) dokonywać na swoim obszarze wszelkich czynności, do których upoważniony jest wojewoda,
- b) znosić się bezpośrednio z ludnością oraz władzami, urzędami i organami bezpośrednio podległymi władzom naczelnym lub instancjom niższym,
- c) przedkładać bezpośrednio Ministrowi Ziemi Odzyskanych z równoczesnym powiadomieniem wojewody — te sprawy, które mają być przezeń decydowane w toku instancji, lub w których Minister Ziemi Odzyskanych zwrócił się bezpośrednio do ekspozytury,
- d) sprawować nadzór nad działalnością podległych wojewodzie bądź ekspozyturze organów.

Z wyjątkiem wypadków koniecznych urząd wojewódzki na obszarze podległym ekspozyturze nie będzie załatwiał bezpośrednio spraw, które należą do zakresu działania ekspozytury.

§ 13. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziemi Odzyskanych.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
Edward Osóbka - Morawski
Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik
Minister Ziemi Odzyskanych
Władysław Gomułka

34.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 18 lipca 1946 r.

w sprawie budynków sądowych.

Rada Ministrów postanawia:

- 1) Budynki sądowe, które w chwili obecnej nie są przez władze Wymiaru Sprawiedliwości zajmowane, winny być przez zajmujące je władze i instytucje państwowe, wzgl. samorządowe, oddane do dyspozycji Ministra Sprawiedliwości,
- 2) Budynkiem sądowym w rozumieniu niniejszej uchwały jest każdy budynek, który był przed dniem 1 września 1939 r. przez władze wymiaru sprawiedliwości (polskie lub b. niemieckie) zajmowany.

35.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI: OŚWIATY, KULTURY I SZTUKI, ADMINI- STRACJI PUBLICZNEJ, ZDROWIA ORAZ PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 4 lipca 1946 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu urzędów i rad wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

(Dz. U. R. P. Nr. 35 z dnia 14 sierpnia 1946 r., poz. 219)

Na podstawie art. 11 ust. 2, 15 i 17 dekretu z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu urzędów i rad wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wymienione w niniejszym rozporządzeniu artykuły dekretu bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 16 stycznia 1946 r. o utworzeniu urzędów i rad wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 25).

2. Wyrazy „Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego”, stanowiące część składową nazwy urzędów i rad, będą w dalszych przepisach niniejszego rozporządzenia zastąpione skrótami „W. F. i P. W.”.

§ 2. Państwowy Urząd WF i PW sprawuje kierownictwo całokształtu prac w dziedzinie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, o ile prace te dotyczą szkół im podległych, w szczególności Państwowy Urząd WF i PW:

- 1) ustala programy i wytyczne pracy,
- 2) sprawuje nadzór i kontrolę nad działalnością instytucji i organizacji wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz związków, organizacji i stowarzyszeń sportowych w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu,
- 3) organizuje i prowadzi centralne ośrodki

wyszkoleniowe wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego,

- 4) kieruje wyszkoleniem kadr wychowawców fizycznych, trenerów, działaczy i arbitrów dla wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz instruktorów i komendantów przysposobienia wojskowego,
- 5) współpracuje z Ministerstwem Zdrowia nad zorganizowaniem opieki lekarskiej oraz wyszkoleniem kadr lekarzy, sanitariuszy i masażyistów sportowych,
- 6) współpracuje z właściwymi władzami nad rozplanowaniem urzędów wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na obszarze państwa oraz kontroluje i reguluje korzystanie z tych urzędów,
- 7) współpracuje z właściwymi władzami nad normalizacją sprzętu dla wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz nad ustaleniem zasad rozdziału tego sprzętu,
- 8) reguluje w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych wszelkie sprawy, dotyczące nawiązywania i utrzymywania stosunków zagranicznych w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego,
- 9) organizuje, opracowuje i wydaje wydawnictwa w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego oraz opiniuje wydawnictwa innych urzędów i instytucji państwowych z tego zakresu,
- 10) kieruje propagandą w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

§ 3. Państwowy Urząd WF i PW jest uprawniony w zakresie swej działalności do zwracania się bezpośrednio do wszystkich władz i urzędów w Polsce.

§ 4. Wojewódzkie urzędy WF i PW:

- 1) kierują całokształtem prac i spraw w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na obszarze danego województwa według wytycznych Państwowego Urzędu WF i PW,
- 2) organizują i prowadzą wojewódzkie ośrodki wyszkoleniowe wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego,
- 3) kontrolują działalność powiatowych (miejskich) urzędów WF i PW oraz związków i organizacji wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego i sportowego w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu,
- 4) prowadzą ewidencję całokształtu prac i spraw w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na obszarze województwa, planują prace na przyszłość i przedkładają swoje wnioski Państwowemu Urzędowi WF i PW.,
- 5) koordynują działalność władz państwowych i samorządowych w zakresie wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego.

§ 5. Powiatowe (miejskie) urzędy WF i PW:

- 1) organizują i realizują powszechne wycho-

wanie fizyczne i przysposobienie wojskowe według wytycznych Państwowego Urzędu WF i PW,

- 2) kierują wychowaniem fizycznym i przysposobieniem wojskowym powiatu (miasta) oraz koordynują i kontrolują działalność wszystkich organizacji wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego i sportowego w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu,
- 3) organizują i prowadzą powiatowe (miejskie) ośrodki wyszkoleniowe wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego,
- 4) koordynują działalność władz państwowych i samorządowych dla realizacji powszechnego wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego na terenie powiatu (miasta),
- 5) prowadzą ewidencję całokształtu prac w powiecie (mieście), planują prace na przyszłość i przedkładają swoje wnioski w drodze służbowej Państwowemu Urzędowi WF i PW.

§ 6. Stosunek służbowy i odpowiedzialność dyscyplinarną pracowników urzędów WF i PW normują odpowiednie przepisy dla wojskowych cywilnych funkcjonariuszów państwowych.

§ 7. Terenowe urzędy WF i PW przydzielone są gospodarczo do odpowiednich jednostek wojsk polskich rozkazem właściwych dowódców okręgów wojskowych.

§ 8. 1. Delegatów do Państwowej Rady W. F. i P. W., przewidzianych w art. 3 pkt. 5 dekretu, wyznaczają:

- 1) Organizacja Młodzieży TUR,
- 2) Związek Młodzieży Wiejskiej R. P. „Wici”,
- 3) Związek Walki Młodych,
- 4) Związek Młodzieży Demokratycznej,
- 5) Związek Harcerstwa Polskiego,
- 6) Związek Samopomocy Chłopskiej,
- 7) Komisja Centralna Związków Zawodowych,
- 8) Centralna Komisja Wczasów,
- 9) Polski Związek Towarzystw Turystycznych,
- 10) Polski Związek Pracowników Wychowania Fizycznego i Sportu,
- 11) Związek Dziennikarzy Sportowych,
- 12) Towarzystwo Krzewienia Kultury Fizycznej Kobiet,
- 13) Związek Robotniczych Stowarzyszeń Sportowych,
- 14) Stowarzyszenie Lekarzy Sportowych,
- 15) Y. M. C. A.,
- 16) Związek Nauczycielstwa Polskiego,
- 17) Związek Polskich Związków Sportowych.

2. Wymienione pod 1) — 16) organizacje, związki i stowarzyszenia delegują po jednym przedstawicielu, a Związek Polskich Związków Sportowych deleguje dziewięciu przedstawicieli, przy czym 3 miejsca pozostają zastrzeżone dla uznanych przez Ministra Obrony Narodowej sportów specjalnych o charakterze przysposobienia wojskowego, jako to: motorowego, lotniczego i morskiego.

§ 9. Wojewódzkie rady W. F. i P. W. tworzy się przy wojewodach.

§ 10. 1. Delegatów do wojewódzkiej rady W. F. i P. W., przewidzianych w art. 9 pkt. 3 dekretu, wyznaczają:

- 1) Organizacja Młodzieży TUR,
- 2) Związek Młodzieży Wiejskiej R. P. „Wici”,
- 3) Związek Walki Młodych,
- 4) Związek Młodzieży Demokratycznej,
- 5) Związek Harcerstwa Polskiego,
- 6) Związek Samopomocy Chłopskiej,
- 7) Okręgowa Komisja Związków Zawodowych
- 8) Okręgowa Komisja Wczasów,
- 9) Okręgowy Związek Pracowników Wychowania Fizycznego i Sportu,
- 10) Okręgowy Związek Robotniczych Stowarzyszeń Sportowych,
- 11) Stowarzyszenie Lekarzy Sportowych,
- 12) Okręgowy Związek Nauczycielstwa Polskiego,
- 13) Okręgowe związki sportowe.

2. Okręgowe związki sportowe delegują 3 przedstawicieli, pozostałe zaś organizacje, związki i stowarzyszenia, wymienione pod 1) — 12), delegują po jednym przedstawicielu.

§ 11. Powiatowe rady W. F. i P. W. tworzy się przy starostach.

§ 12. W skład powiatowej rady W. F. i P. W. wchodzi:

- 1) dwaj przedstawiciele powiatowej rady narodowej,
- 2) starosta powiatowy,
- 3) komendant R. K. U.,
- 4) powiatowy inspektor szkolny,
- 5) lekarz powiatowy,
- 6) powiatowy komendant W. F. i P. W. i jego zastępca,
- 7) 8 przedstawicieli organizacji młodzieżowych, społecznych, zawodowych i sportowych, zaproponowanych przez dyrektora wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W., a zatwierdzonych przez prezydium wojewódzkiej rady W. F. i P. W.

§ 13. Miejskie rady W. F. i P. W. tworzy się przy burmistrzach miast wydzielonych.

§ 14. Skład osobowy miejskiej rady W. F. i P. W. zatwierdza prezydium wojewódzkiej rady W. F. i P. W. na wniosek dyrektora wojewódzkiego urzędu W. F. i P. W. zgodnie z wytycznymi Państwowej Rady W. F. i P. W.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w z. Minister Obrony Narodowej
Marian Spychalski
Minister Oświaty

Czesław Wycech
Minister Kultury i Sztuki
Władysław Kowalski
Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik

w z. Minister Zdrowia
Tadeusz Michejda
w z. Min. Pracy i Opieki Społecznej
Edmund Giebartowski

36.

KOMUNIKAT

z dnia 25 września 1946 r.

w sprawie ukonstytuowania się Komisji Kwalifikacyjnej dla studentów, ubiegających się o stypendia z funduszków M. P. i O. S.

Decyzją z dnia 10 sierpnia 1946 r. Minister Pracy i Opieki Społecznej, na wniosek Dyrektorów Departamentów, mianował z każdego departamentu jednego urzędnika, jako członka Komisji Kwalifikacyjnej dla studentów, ubiegających się o stypendia z funduszków Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

- z Departamentu Ogólnego — Insp. Mgra Janusza Wieczorka
- z Depart. Ubezpiecz. Społecznych — Nacz. Wydz. Mgra Bolesława Krogulskiego
- z Depart. Pracy — Radcę Mgra Kazimierza Latacza

z Depart. Opieki Społ. — Insp. Wacława Kortylewicza.

Na posiedzeniu w dniu 14 sierpnia 1946 r. Komisja ukonstytuowała się w następującym składzie:

Przewodniczący: Mgr Janusz Wieczorek,

Członkowie: Mgr Bolesław Krogulski i Mgr Kazimierz Latacz,

Sekretarz: Wacław Kortylewicz.

Komisja ustaliła podział stypendiów między poszczególne uczelnie, zawiadamiając o tym rektoraty i podając datę 15 października, jako ostateczny termin składania podań o stypendia.

Każda uczelnia otrzymała instrukcję Ministerstwa z dnia 31 sierpnia 1946 r., ustalającą warunki i tryb postępowania w sprawach przyznawania stypendiów z budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Liczba stypendiów na rok akademicki 1946/47 wynosi 100, po 1.500 zł miesięcznie każde.

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Prenumerata roczna wynosi 300 zł.

Zamówienia i wpłaty należy kierować pod adresem:
Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej
Warszawa, Plac Dąbrowskiego 1

Drukarnia OMTUR, Warszawa, Polna 34

Cena niniejszego numeru 40 zł.